

МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛЮТИЙ • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 2/61 •

БЕРЕЖИ, БРАТЕ, СОВІСТЬ СВОЮ ЧИСТОЮ...

СВ. НИКОДИМ СВЯТОГОРЕЦЬ

— Усіма силами бережи, брате, совість свою чистою і в думках, і в словах, і в справах; хай буде вона завжди бездоганною і ніколи не засуджує й не гризе тебе ні за що. Якщо так робитимеш, вона великої сили набуде в тобі як у внутрішньому, так і в зовнішньому діянні твоєму, і, ставши панею над усім, почне добре правити твоїм життям. Чиста совість і життя твоє зробить бездоганим, адже буде чутливою і міцною на добро проти зла. Вона — закон, Богом накреслений в серцях людей, на освітлення доріг їхніх і як дороговказ у всьому, як навчає апостол Павло, називаючи її справою законною, написаною в серцях (Рм. 2, 15). Грунтуючись на цьому, св. Ніл такий дає урок кожному: у всіх справах твоїх керуйся спонукою совісті як світильником.

У чотирьох відношеннях треба тобі плекати совість твою бездоганною: 1) у стосунку до Бога, 2) до себе самого, 3) до ближніх, 4) до всіх речей, якими володієш.

Все це відомо; нагадаю ж тобі, проте, найголовніше. Стосовно Бога — перебувай у пам'яті Божій і ходи в присутності Божій; усвідомлюй себе ношеним і береженим силою Божою та веденим до того кінця, для якого Він привів тебе до буття; і себе, і все, чим володієш, присвячуй на служіння Богові і на славу імені Його; у Ньому живи, на Нього сподівайся і Йому поручи долю свою — тимчасову і вічну.

Стосовно себе самого — будь справедливим до себе і кожній частині свого єства віддай належне: дух твій, що шукає Бога небесного і вічного, нехай володарює над душею і тілом, призначення яких — впорядкувати тимчасове життя; душа, підкоряючись навіюванню духа, нехай підпорядкується богооткровенній істині і нею освітлює всю сферу свого відання: волю нехай тримає у рамках заповідей Божих, не даючи їй, на порушення їх (заповідей), піддаватися своїм похотям, серце нехай навчає знаходити задоволення лише в речах божественних і в тому, що відображає і є віддзеркаленням божественного, і в цьому дусі нехай провадить твої справи і порядки житейські та громадські; тілу давай необхідне і, дотримуючись у цьому строгої міри, май за закон — ніколи ні в чому не дбай про тіло задля похотей (Рм. 13, 14). Заховуючи це, будеш добрим правителем себе самого і справжнім добродійником для себе.

Стосовно ближніх — шануй усіх, як образ Божий, всім благоволи і спомагай, скільки можеш; перед усіма будь смиренний і догоджай усім добрими ділами; радій з тими, що радіють, і сумуй із сумуючими; нікого не засуджуй і не зневажай — навіть подумки чи в почуттях; від тих, що шукають у тебе поради і напоумлення, не приховуй істини, коли знаєш, — сам же у вчителі ніколи нікому не нав'язуйся; найбільше ж плекай мир і згоду зі всіма, з готовністю на будь-які жертви зі свого боку, і всіляко уникай можливості звести когось.

Стосовно речей — з пошанівком стався до всього, як до творіння Божого; ті, які Бог дає тобі у посідання, бережи і користуйся ними на славу Богу, зміною їх будь задоволений і дякуй за них Господеві; нічого не страхайся і все сприймай як засоби і знаряддя побічні, аби вільно розпоряджатися ними, не будучи зв'язаний ними і не маючи перепон у добрих починах своїх; не допускай у собі опертя на них, як на крихких опорах; не хвалися своїми, не заздри чужим, не скупися і не будь марнотратником.

Все це виконувати щоденно кожному доводиться так чи інакше — ледь не на кожному кроці. Якщо так в добродієності житимеш, то й совість добру матимеш — як і навчає св. ап. Павло (Євр. 13, 18).

Αγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης
Преподобний
Никодим Святогорець
St. Nicodemos (Nicodemus) of the Holy
Mountain 1748 - 1809
Канонізований Константинопольською Церквою в 1955 р.

Преподобний Никодим Святогорець, ухрещений Миколай, народився в 1748 році на грецькому острові Наксосі. У віці 26 років він прийшов на Святу Гору Афон і там, в монастирі Діонісіат, прийняв обіти з ім'ям Никодим.

Через 2 роки після його вступу до монастиря на Афон прибув митрополит Макарій Коринфа, який доручив молодому ченцеві підготовку до видання рукопису «Доброталюбія», знайденого ним в 1777 році у Ватопедському монастирі. Праця над цією книгою стала початком багатолітніх літературних трудів Никодима Святогорця. У 1783 році преподобний Никодим склав вічні обіти і шість років перебував в досконалій мовчанці. Митрополит Макарій Коринфа запропонував преподобному Никодиму редагувати творіння преподобного Симеона Нового Богослова. Преподобний Никодим залишив обіт мовчанки і знову завзято зайнявся літературною роботою, завдяки чому прославився книжковими працями і аскетичними подвигами. 1 липня 1809 року преподобний Никодим мирно відійшов у вічність.

Він володів чудовою пам'яттю: Священне Писання знав напам'ять, пам'ятаючи навіть глави, вірші і сторінки, міг напам'ять цитувати дуже багато творів святих отців Церкви.

Сьогодні
у часописі «МЕТА»:

2—3 стор.

Звернення синоду єпископів УГКЦ з нагоди II туру виборів Президента

Прокуратура просить з'ясувати яким чином костел св. Йосафата потрапив до рук «підгорецьких монахів»

Греко-католики с. Серця досі знаходяться у підпіллі

4—5 стор.

Покарання за дискримінацію греко-католиків

Перший автомобіль сконструював єзуїт

Авторитет злочинного світу прийняв св. Таїнство Хрищення

6—7 стор.

«Боже великий, єдиний» - духовний гімн України

Реформа календаря і пасхалії

8—9 стор.

Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові

Один з робітників на Господній ниві

о. Євстахій Смаль — Божий герой

10—12 стор.

Подвиг під «першими» більшовиками

Історія парохій Львівщини. Кам'янопіль

Невже Різдво можна святкувати чотири рази?

ЗВЕРНЕННЯ

Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ до вірних Української Греко-Католицької Церкви та людей доброї волі з нагоди другого туру виборів Президента України

«Щасливий народ, що йому Господь – Бог його!»
(Пс. 143, 156)

Дорогі у Христі!

7 лютого 2010 року Божого відбудеться другий тур виборів Президента України. Перший тур, в якому ми нещодавно взяли участь і могли вибрати серед багатьох кандидатів, став проміжним. Тому під час другого туру відбудеться остаточний вибір і він стане дуже важливою подією для нашої держави.

Наш народ повинен розуміти, що можливість вільно, без зовнішнього примусу вибрати керівника держави є для нас великим привілеєм. Водночас ця свобода становить для нас святий громадянський обов'язок. Тому бажаємо з нагоди Президентських виборів звернути вашу увагу на відповідальність, яку кожен українець повинен проявити у зв'язку з цією важливою подією, та на потребу молитви до Господа.

Відповідальність. Відповідальність, яка стосується виборів, має різні аспекти. По-перше, вона полягає в тому, щоб використати можливість вибрати Главу держави. Злегковажити цією можливістю, не проголосувати – це не є мудрим рішенням, а радше – навпаки. Скористатися правом вибрати – означає проявити громадянську зрілість та відповідальність. Натомість не голосувати – значить втекти від відповідальності. Кожний з нас повинен дуже сумлінно поставитися до цього і не змарнувати нагоди справжнього волевиявлення.

По-друге, ми, виборці, особисто відповідальні за те, щоб могли скористатися своїм правом. Кожен повинен подбати, щоб був належно зареєстрований та щоб нічого не могло перешкодити йому виконати цей громадянський обов'язок.

По-третє, стосовно Бога і щодо власного сумління ми зобов'язані чесно використати свою можливість вибрати. Гріхом є піддатися підступним задумам керувати нашим вибором за допомогою грошових винагород чи уявних привілеїв.

Четвертим і дуже важливим проявом нашої відповідальності є пізнати кандидатів та зробити вибір: розумний, розсудливий, не емоційний чи принагідний. Обидва кандидати, які пройшли до другого туру – це особи, які упродовж тривалого часу в різних обставинах обіймали високі та відповідальні державні посади. Їхня поведінка та діяльність на цих посадах є об'єктивною підставою для того, щоб ми могли зробити вільний і відповідальний вибір. Щодо програм та обіцянок, то їх буде можна оцінювати та засуджувати аж через кілька років.

Дорогі у Христі, ми часто чуємо і навіть самі говоримо про те, що всі, хто претендує на відповідальні посади, мають відзначатися почуттям відповідальності. Однак те, що ми вимагаємо від інших, мусимо виконувати насамперед самі у власному житті. Тому настійно нагадуємо, що ми повинні діяти відповідально, як зрілі демократичні виборці.

Молитва. Кожна побожна людина старасться дивитися на дійсність також очима віри, тобто оцінювати все стосовно Господа Бога. Ми плануємо у ближчому майбутньому розглянути доволі широко відносини політики і релігії, бо перед кожними виборами, які відбуваються в нашій країні, повторюються певні запитання: ми хотіли б дати на них вичерпну відповідь і тим самим уникнути непотрібних дискусій. Сьогодні ж обмежимося лише двома елементами, про які не можна забувати.

Дорогі у Христі, закликаємо вас до молитви. Що означає молитися в обставинах виборів? Це означає, передусім, поручати Богові себе, свій народ і свою державу. Ми можемо звертатися до Господа Бога з проханнями про те, що вважаємо для себе потрібним, бо Він – наш Батько, а ми – Його діти. Однак суттєвим у цій ситуації є те, що Він як добрий Батько, Володар Всесвіту, найкраще знає, що для нас є корисним. Тому молитва, до якої закликаємо, полягає у тому, щоб віддати себе в батьківські руки нашого Творця і Добрадця. Другий елемент, про який не сміємо забувати, це те, що у будь-яких обставинах ми маємо свідомо виконувати Божу волю, Господній закон. Наша поведінка у цей час і в цих обставинах мусить під кожним оглядом відповідати вимогам Божого закону: йдеться про повагу до людини, абсолютну чесність і пошанування прав інших. Щира молитва зобов'язує нас бути християнами не на словах, а на ділі.

Закликаємо вас, дорогі у Христі, молитися у цей важливий для нашої держави час. Звертатися до Бога можемо в особистій чи у спільній молитві. Не приписуємо якоїсь особливої форми молитви, однак нагадуємо, що в багатьох громадах практикують коротку спільну молитву після богослужіння. Прохаємо вас пам'ятати про те, що ми вам сьогодні сказали про суть справді християнської молитви.

Благословення Господнє на вас!

Від імені Синоду єпископів
Української Греко-Католицької Церкви
† ЛЮБОМИР
Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
25 січня 2010 року

Владика Ігор відвідав гімназію блаженного Климентія Шептицького

В рамках святкування 150-річчя заснування Салезіанського згромадження 29 січня владика Ігор (Возняк) відвідав салезіанську спільноту св. Франциска Салезького – гімназію блаженного Климентія Шептицького (м. Львів, вул. Хоткевича, 16). Архiepіскоп Львівський привітав згромадження з ювілеєм і подякував за клопітку працю у Львівській Архiepархії. Благословляючи, Архiepірей побажав і

надалі працювати над християнським вихованням молоді, прищеплювати їй любов до Бога.

Сьогодні українські салезіяни східного обряду мають чотири осередки спільноти у Львові, збирають дітей та молодь у т.зв. «ораторіях» (з лат. «oratorium» – місце молитви), в літню пору організують літні табори «Веселі канікули», утримують Молодіжний навчальний центр, гімназію блаженно-го Климентія Шептицького.

Розпочинав свою діяльність цей навчальний заклад блаженного Климентія навчанням учнів лише 10-11 класів. У 2005 році заклад – тоді ще ліцей – був переданий в управління Салезіанському згромадженню. Перереєстрація Львівського ліцею блаженного Климентія Шептицького у гімназію відбулася у 2007 році. Тепер навчатися тут мають змогу учні 5-11 класів.

Довідка:

Салезіанське згромадження є одним із найбільших монаших згромаджень

Католицької Церкви. Засноване в м. Турині (Північна Італія) 18 грудня 1859 року св. Іваном Боско – «батьком та учителем молоді», як його назвав Папа Іван Павло II в Апостольському листі «Juvenum Patris». Члени Згромадження посвячуються Богу для служіння молоді – для її духовного та всебічного виховання. Сьогодні салезіяни налічують близько 16 тис. осіб, які живуть і працюють у 129 країнах світу.

Задум створення візантійсько-української вітки Салезіанського згромадження народився в 1930 році, коли на прохання Апостольського нунція в Польщі преосв. Франческо Мармаджі Святіший Отець та Генеральний настоятель отців-салезіан о. Філіппо Рінальді погодилися на поширення згромадження і на українські землі зі збереженням традиційного для українців східного обряду Католицької Церкви.

Школа духовності відкриває свої двері

В Унівській Святоуспенській лаврі розпочалися реколекції для мирян. Зустріч відбувається в рамках Школи духовності. Східна духовність та її застосування в повсякденному житті християнина стала першою в 2010 році конференцією, що проходила 22-24 січня в Уневі на Львівщині. Її провідник ієромонах Йона разом з учасниками Школи будуть роздумувати над особливостями східної християнської духовності, її джерелами та оцінюванням сучасних духовних явищ і проблем.

«Учасниками Школи духовності є особи, які прагнуть поглибити своє духовне життя, бажають духовного зросту і хочуть здобути богословські знання, – зазначив ігумен Унівської лаври о. Венедикт Алексійчук. Особливу увагу в часі реколекцій приділяли дотриманню всіма учасниками мовчанки». Під час реколекцій кожен з учасників мав нагоду особистої розмови з одним із ієромонахів.

Щомісяця в Унівській лаврі відбуватимуться конференції, присвячені певній тематичі. Учасники школи також зможуть взяти участь в усіх богослужіннях лаври. Вже сьогодні до участі в конференціях зголосилися понад 250 осіб».

У 2010 році заплановано провести п'ять конференцій

Показ вертепів навчальних закладів Сихова триває

У храмі Різдва Пресвятої Богородиці розпочався показ вертепів навчальних закладів Сихова, який триватиме до 7 лютого 2010 року. Першими презентували свій вертеп 17 січня школярі 4-го класу ЗШ «Первоцвіт». Керівником цього вертепу є класний керівник 4-Г класу згаданої школи Оксана Плесьяк

«Ми надзвичайно задоволені, особливо батьки, що мали можливість виступати у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, – розповіла п. Оксана, – адже наша школа є народознавчою і ми підтримуємо традиції нашого народу. Беручи участь у вертепі, діти переймаються тими ролями, які вони отримують. У вертепі кожен школяр, відроджуючи християнські традиції, формується як добра особистість. І велику роль у цьому відіграє школа. Тому у нашій школі ми дбаємо, щоб діти знали і підтримували усі наші свята».

Не останню роль у формуванні вертепу школи «Первоцвіт» здійснила Руслана Гібляк, яка є заступником з виховної роботи. Пані Руслана зазначила, що їхні діти часто залучаються

до церковного життя, тому в кожного школяра в серці формується розуміння, що потрібно прославляти Бога, а особливо – на Різдвяні Свята – через колядки та участь у вертепі.

Перейнявши естафету учні ЗШ «Дивосвіт». У їхньому вертепі брали участь школярі, яким виповнилося 6 років, а також дорослі.

Отож, як колись, так і тепер школа і Церква крокують поруч. Священик і вчитель – це ті люди, які задають правильні напрямки для людей у житті. Якщо Церква продовжуватиме залучати учнів та вчителів до активного християнського життя, то вони ніколи не дозволять собі вчинити щось погане, адже в їхньому серці буде Бог і правдива віра в Нього.

Розпочато набір на нову програму підготовки християнських провідників

Патріарша катехитична комісія УГКЦ, Катехитично-педагогічний інститут УКУ, Міжєпархiальна молодіжна комісія УГКЦ проводять набір на нову навчальну програму: «Основи християнської віри та служіння у парафіях УГКЦ».

Метою програми є підготувати християнських провідників для служіння у парафіях УГКЦ. Учасники отримають базові знання з

основ християнської віри, поглиблють пізнання основ церковного богослужіння та літургійного життя Церкви, а також розвинути навички праці у малих групах. Одним із завдань, які стоять перед організаторами навчальної програми, є також вишкіл провідників літніх християнських таборів.

*Сторінки підготовано
прес-службою Львівської
Архiepархії УГКЦ*

Відкритий лист до представників української влади всіх рівнів

Шановна українська владо!

Нещодавно вірні УГКЦ відзначили 20-річчя виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля. Це є дуже визначна подія. Проте наша греко-католицька громада, що в с. Сердиця Пустомитівського р-ну, ще й досі перебуває у глибокому підпіллі.

Ось уже протягом двадцяти років наша громада терпить знущання, насамперед, з боку своїх односельчан – громади УАПЦ, яка самовільно привласнила наш храм священномученика Йосафата (побудований у 1925 р.), і жодним чином не хоче віддавати його нам – історичним власникам. Дуже прикро, що активно сприяють їй у цьому як місцеві органи самоврядування смт. Щирець (голова М.М.Бродич), так і Пустомитівська райдержадміністрація.

Незважаючи на те, що двома сходами України винесені рішення про передачу храму священномученика Йосафата в с. Сердиця в користування нашій громаді УГКЦ, райдержадміністрація ігнорує рішення судів і з року в рік навмисно затягує із вирішенням цього питання. І всі ці довгі роки, ми – громада, яка налічує понад 120 осіб, – проводимо Божественну Літургію під стінами власного храму, просто неба – і в дощ, і в великі хуртовини, і в негоду, – не пропускаючи жодної відправи.

Після 19-ти років поневірянь, втративши будь-яку надію на допомогу з боку влади, ми – громада УГКЦ с. Сердиця – пішли на компроміс і запропонували Пустомитівській райдержадміністрації надати нам притулок у споруді колишнього колгоспу, яка сьогодні перебуває в аварійному стані. Ця будівля колись служила як гуртожиток для солдатів, студентів-практикантів, які приїжджали до колгоспу на збір урожаю, а також як склад овочів. Довгий час приміщення дармувало. Перебував цей будинок на балансі колгоспу, а згодом його буцімто передали для потреб школи.

У липні 2008 року Пустомитівська райдержадміністрація погодилася і твердо пообіцяла нам передати це приміщення у власність для проведення Богослужінь. Та згодом наміри чиновників під керівництвом п. О.Городнього чомусь різко змінилися. Аргументи наводились різні, а головне – це те, що приміщення нібито повинно належати школі хоча б для того, щоб утримувати на роботі техпрацівників школи. А ось тут уже нічого незрозуміло! На даний час зі всіх приміщень школи с. Сердиця, які складають понад 500м2, використовується навіть не третина, а приміщення, про яке йде мова, просто пустує.

Фактично сьогодні у сільській школі залишилися всього 40 учнів, зате працівників чомусь збільшилося. Хочемо, як платники податків, запитати у державної влади, чи доціль-

но так витратити бюджетні кошти. Просимо Кабінет міністрів України та Верховну Раду України негайно скерувати спеціальну комісію для в'яснення цього питання. Можливо, вищій державній владі про це нічого не відомо.

Тим часом у грудні 2008 року Пустомитівська райдержадміністрація та Щирецька селищна рада таки «змило-сердилися» і відпустили нам на тимчасових умовах аж цілих 34 м2 площі у приміщенні, про яке йдеться. І це при тому, що Божественну Літургію відвідує понад 100 чоловік, з яких більша половина – діти. Із цих щирих світлин всі можуть переконатися, як все відбувається насправді. Діти і люди похилого віку часто мліють, бо приміщення надто мале. Бували випадки, коли людей просто доводилося рятувати.

До речі, всі ці прекрасні діти вирости разом із греко-католицькою громадою, яка і досі знаходиться, так би мовити, у підпіллі. Вдумаймося: покоління виросло під власним храмом, але – просто неба! Тому вимагаємо насамперед у найвищій владі України одного – забезпечення виконання рішень судів, якими нашій громаді УГКЦ с. Сердиця надано право безперешкодно використовувати власний храм священномученика Йосафата.

Просимо також віддати нашій громаді приміщення колишнього колгоспу, яке в даний час пустує, під недільну школу для наших дітей, а також для проведення Богослужінь – до того часу, поки не зможемо відвідувати власний храм.

З повагою – члени громади УГКЦ с. Сердиця
Пустомитівського р-ну Львівської області.
Всього 76 підписів.

Різдво в Євпаторії

Різдво Христове! Бог посилає у світ Свого Сина, і ми, люди, покликані вийти Йому назустріч.

Переживаючи в різдвяні свята велику таємницю Боговоплощення, парафіяни церкви Покрови Пресвятої Богородиці, що у Євпаторії, немов здійснили паломництво до вишеслужених ясел вклонитися пресвятому Немовляті.

У Навечір'я свята багато вірних висповідалися і причащалися. А 7 січня, в сам день свята Різдва Господнього, настоятель протоієрей Богдан Костецький відслужив святкову Божественну Літургію, якій передувало Велике Повечір'я з Литією. Співслужив отцеві Богдану настоятель римокатолицької парафії св. Мартина о. Андрій.

Після прочитання Євангелії отець-настоятель зачитав Різдвяне послання Екзарха Одесько-Кримського єпископа Василя (Івасюка). У власному слові про Різдво Христове, як про подію, в якій сповістилося не лише народження Спасителя, але й народження на землі нового християнського світу, о. Богдан хвилююче відзначив, що церковна громада таки принесла Христу-Богові свій дар – земельну ділянку для будівництва храму, висловивши принагідно щире вдячність усім, хто був причетний до придбання ділянки, а насамперед – парафіянам, які зібрали половину необхідних коштів. Особливо подяка належить правлячому архиєреєві Василю (Івасюку), єпископові

Самбірсько-Дрогобицькому Юліану (Вороновському) і його єпископові-помічнику Ярославу (Прирізу), а також усім іншим щедрим благодійникам.

Богослужіння супроводжували своїм читанням і співом молитов студенти 4-го курсу Дрогобицької духовної семінарії Ростислав Приріз та Андрій Мельничук.

А після Літургії сім'єю старости парафії Андрія Серветинка було поставлено вертепне дійство «Чудова новина», яке відкрила дзвоном дзвіночків наймолодша з дітей – дворічна Ганночка. Пастушки (Степан і Богдан) з пастушкою (Марія) принесли «сиру бербеничку,

ячничку, свої горішки Ісусові для потішки», а ангел (Насія) охороняв пастушків від лютого Ірода-царя (голова сімейства п. Андрій), який хотів зіпсувати свято. Та не залякав Ірод лукавий і злий, бо душа кожної людини була осяяна чудом Різдва і повнилася радістю. Дорослі разом з дітьми весело колядували:

«Слава Богу!» – заспіваймо,
Честь Сину Божому,
Господеві нашому,
Поклін віддаймо!

Людмила ГРИГОР'ЄВА,
м. Євпаторія.

ПРОКУРАТУРУ ПРОСЯТЬ З'ЯСУВАТИ, ЯКИМ ЧИНОМ КОСТЕЛ СВ. ЙОСАФАТА ПОТРАПИВ ДО РУК «ПІДГОРЕЦЬКИХ МОНАХІВ»

Депутати Львівської обласної ради звернулися до обласної прокуратури з проханням перевірити законність передачі костелу святого Йосафата, що у селі Підгірці, так званім «підгорецьким монахам». Із відповідним зверненням на сесії Львівської облради виступив депутат ЛОР Валерій Калинюк. Він зазначив, що костел входить до комплексу пам'ятки національного значення «Підгорецький замок». Депутата цікавить, яким чином директор Львівської галереї мистецтв Борис Возницький міг передати цей об'єкт, а також хто має відповісти за неналежно проведені у костелі реставраційні роботи.

НАУКОВО-ПРАКТИЧНИЙ СЕМІНАР З ЕННЕАГРАМИ

У рамках відзначення XVIII Всесвітнього Дня хворого, Комісія УГКЦ у справах душпастирства, охорони здоров'я запрошує взяти участь у науково-практичному семінарі з еннеаграми. Еннеаграма – система, яка займається дослідженням типів особистості. Вона допомагає краще пізнати та зрозуміти себе та інших, розкрити свої дари, типи поведінки та тенденції, які притаманні кожному із нас.

Еннеаграма допомагає досліджувати і описувати різноманітну поведінку осіб (ставити діагноз) та пропонує «карти перетворення», які допомагають здійснити поступ у житті особи та у духовному зростанні.

Семінар проводитиме о. д-р Арнальдо Панграцці, Президент Італійської Асоціації Еннеаграми, професор Міжнародного Богословського Інституту душпастирства у сфері охорони здоров'я, Рим (Італія).

Метою семінару є запропонувати учасникам системі пізнання власної особистості та шляхи загально-людського й духовного зростання, відкрити стратегії кращого розуміння інших та побудови ефективних міжособових відносин, сприяти кращій співпраці у робочому середовищі, досліджуючи дари й можливості кожного.

ВІДБУЛОСЯ ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ КОМІСІЙ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УГКЦ

6 січня відбулося засідання голів комісій Львівської Архиепархії. Головуючим та координатором зустрічі був о. Володимир Ольшанецький – синкел у справах мирян, а доповідачами – о. Юрій Воловецький (референт шкільництва), о. Володимир Мощич (голова комісії душпастирства охорони здоров'я), о. Тарас Милан (голова молодіжної комісії), о.Тарас Фітьо (голова комісії у справах родини), о. Андрій Корчагін (головуючий у справах евангелізації), о. Михайло Гарват (голова Катехитичної комісії), п. Михайло Прийдун (керівник комісії у справах мирян), а також директор Катехитичного центру с. Меланія Сидорик, СНДМ.

Зустріч мала на меті в часі дискусії визначити основні напрямки роботи комісій на найближчий час. Відтак, була подана інформація про різноманітні заходи, зібрання, які організовуються архієпархіяльними комісіями.

Насамперед йшлося про важливість реколекційних наук для працівників Львівської Архиепархії та про духовні зустрічі-розважання для дружин священників. Молодіжна комісія закликає усіх молодих людей Львівської Архиепархії не бути байдужими, завжди брати участь у житті парохій. На сьогоднішній день вже складено план святкування тих, чи інших заходів, свят. Комісія у справах родини наголошує на важливості приготування наречених до святого Таїнства Подружжя. Також, зважаючи на попередній досвід, зроблено висновок, що проведення спільних подорожей, семінарів для батьків і дітей є необхідними, адже вони позитивно впливають на родини, ще більше поріднюючи та зближуючи не чужих одне одному людей.

Щодо Комісії у справах шкільництва та Катехитичної, то йшлося про те, аби відкоригувати функціонування католицьких шкіл для глибинного формування у дітей християнського бачення різних життєвих ситуацій і правильного сприйняття не тільки тих предметів, які викладені у навчальній програмі, а й уроків катехизації та християнської етики.

Загалом усі представники Комісій Львівської Архиепархії зійшлися на думці щодо важливості спільних зустрічей, проведення конкурсів, прощ. Дуже важливою є також підтримка та допомога християнським організаціям.

На завершення усі присутні висловили задоволення, що в такий спосіб мали чудову нагоду зустрітися і плідно попрацювати.

Зоряна ГРАБИК,
прес-секретар Львівської Архиепархії

КУМИРИ БРИТАНСЬКИХ ПІДЛІТКІВ

Засновниця католицького Ордену милосердя Мати Тереза і старозавітний пророк Мойсей виявилися найшанованішими прикладами лідерів для підлітків Великобританії. Учасники опитування керувалися у своєму виборі такими критеріями, як «надихаючий приклад» і «допомога ближнім», які виявили їхні улюблені герої. У десятку найбільших лідерів також увійшли британський футболіст Джон Тері та засновник Англіканської церкви Генріх VIII.

АПТЕКАР НЕ ПРОДАЄ КОНТРАЦЕПТИВІВ

Католицький аптекар із м. Гріффіт в Австралії вирішив не продавати у своєму представництві контрацептивів з огляду на свої релігійні переконання. Тревор Дал Брой, який є власником «East Griffith Pharmacy», має намір вручати особам, які хотіли б придбати контрацептивні пігулки чи презервативи, брошури, які роз'яснюють засади, якими керується його аптека.

«Як практикуючий католик, я маю обов'язок прийняти вчення Католицької Церкви у справі заборони застосування штучної контрацепції» – повідомляє Дал Брой на шпальтах газети «The Sunday Telegraph». Два роки тому Папа Бенедикт XVI закликав аптекарів-католиків відмовитися від продажу контрацептивів. Папа Римський нагадав, що вони мають право на спротив сумнінню і відмову від продажу товарів, «які сприяють рішенням, у виразний спосіб аморальним, як ото аборт чи евтаназія».

Віце-прем'єр уряду Нового Південного Уельсу і водночас міністр охорони здоров'я Кармел Теббутт з'ясувала, що немає законів, які наказували б аптекарям здійснювати продаж визначених ліків або засобів. Також представники організації, яка об'єднує австралійських аптекарів, підкреслюють, що лише клієнти вирішують, в якій аптеці що купувати, а аптекарі можуть керуватися засадами, які відображають їх релігійні та етичні переконання.

Крім цього, минулоріч у Шантілї (штат Вірджинія, США) відкрито аптеку Опіки Божого Милосердя. Хоч її представництво не пов'язане юридично з Католицькою Церквою, але її власники намагаються керуватися наукою Церкви в питаннях сексуальності, а тому також не продають тут жодних контрацептивів. Загалом у Сполучених Штатах вже понад 100 аптек відмовляє в продажу контрацептивів, хоч не всі мають на це дозволи. Водночас у щонайменше семи штатах закон змушує фармацевтів до реалізації рецептів на контрацептиви.

ФРАНЦУЗЬКІ СВЯЩЕНИКИ ВІДДАЮТЬ МІСЯЧНУ ЗАРПЛАТУ ПОТРЕБУЮЧИМ

Священники з дієцезії м. Ліон (Франція) жертвують суму, рівну своїй місячній платні, на допомогу бідним, приєднуючись таким чином до ініціативи своїх співбратів з Іспанії. Рада дієцезії запропонувала всім священникам пожертвувати свою місячну зарплату, яка становить приблизно 1340 доларів США, на рахунок благодійної організації, яка підтримує жертв економічної кризи. За цю пропозицію проголосувала вся рада священників під час зустрічі з єпископами в червні. Сама ж ідея виникла в Іспанії, де священники розпочали такий проект економічної солідарності ще в квітні: під час Страсного тижня єпископи кількох іспанських дієцезій попросили своїх священників віддати 10% своєї зарплати на допомогу потребуєчим.

Як зазначається на веб-сторінці дієцезії м. Ліон, чимало священників постійно роблять внески в благодійні організації, а тепер хочуть висловити своє ставлення конкретним фінансовим внеском. Вони також висловлюють сподівання, що ця ініціатива розглядатиметься «не лише як справжня пастирська опіка над найбільш потребуєчими», але також як «бажання пожертвувати частину свого майна тим, хто не має найнеобхідніших речей».

У ПОРТУГАЛІЇ ЦЕРКВА ВИМАГАЄ ВИРІШУВАТИ ПИТАННЯ ОДНОСТАТЕВИХ «ШЛЮБІВ» НА РЕФЕРЕНДУМІ

Католицька Церква Португалії наполягає на проведенні референдуму з питання про легалізацію одностатевих «шлюбів». «Подібно до того, як у нас був референдум з питання добровільного переривання вагітності, так само треба поступити і в випадку з гомосексуальними «шлюбами», – заявив представник Єпископської конференції Португалії о. Мануель Маружао. – Не можна вирішувати такі питання за спиною народу – краще нехай він сам висловиться».

У відповідь Соціалістична партія, яка включила легалізацію одностатевих «шлюбів» до своєї програми, заявила, що парламент сам правомочний вирішувати це питання, що він незабаром і зробить. Проте і серед соціалістів лунають голоси, які закликають прем'єра проявити особисту сміливість і винести це питання на референдум.

Як показує досвід США, закони про гомосексуальні «шлюби» зазвичай ухвалюються «зверху», а при винесенні питання на референдум борці за «права гомосексуалістів» незмінно зазнають поразки.

Ватиканський астроном про Вифлеємську зірку і про кінець світу

«Насправді ми не знаємо, що саме бачили пастирі і царі, прямує до вифлеємської печери, – відповів ватиканський астроном-єзуїт Гай Консолманьйо на питання «L'Osservatore

Romano». – Євангеліє розповідає історію народження Месії, а не викладає лекцію з астрономії». «Можливо, йшлося про екстраординарне явище, неспівставне з жодним іншим, відомим в астрономії, – пояснив дослідник з ватиканської обсерваторії. – Хоча, з іншого боку, можливо, що євангельські розповіді хочуть лише представити і підкреслити ранг події, якою є Втілення, яке струснуло цілим Всесвітом. Можливо також, що йдеться про досить рідкісне астрономічне явище, яке, за Божою волею, співпало з народженням Ісуса.

На запитання про песимістичні «процтва» гороскопів щодо майбутнього Землі, примусову евакуацію планети та інші трагічні явища єзуїтський астроном підкреслив, що підстав для страху немає. Кінець світу «пророкують» від самого початку існування людства, проте до сих пір ще жодне

«пророцтво» стосовно кінця світу не справилось. Отож, немає жодних підстав вірити і в ті, які стосуються 2012 року. Від самого початку людей супроводжує бажання мати «таємне знання» про майбутнє. Насправді ж це – лише ознака поганої обізнаності або віри. Тож астроном порадив не панікувати, але прислухатися до двох рекомендацій, які продовжують життя: кинути курити і користуватися поясом безпеки.

Ірак: на місці гробниці єврейського пророка будують мечеть

Повідомлення про те, що Ірак нібито планує зберегти єврейський характер гробниці пророка Єзекиїла, виявилось, очевидно, неправдивим: як повідомило джерело у Багдаді, уряд Іраку таки планує перетворити це місце на мечеть і знищити всі єврейські написи та згадки.

Річ у тім, що на початку року Ірак оголосив, що планує модернізувати стародавнє поховання, розташоване в невеликому містечку на південь від Багдада. План реставрації, підтриманий урядом США, передбачав, що єврейському характеру місця буде приділено особливу увагу. Проте недовзі з'явилася нова інформація, згідно з якою, уряд Іраку справді планує здійснити реставрацію скле-

пу єврейського пророка, але досить своєрідно: збудувавши там мечеть і знищивши древні написи на івриті. Також надійшла інформація про те, що частина івритського тексту з місця поховання вже стерта.

Єзекиїл – один із т.зв. «великих

пророків», народився в Юдеї близько 622 року до н.е. і був священником. З першим караваном полонених у 597 році до н.е. Єзекиїл був припроваджений до Вавилонії й оселився в селищі Тель-Авів біля річки Ховар неподалік Ніппура – одного з релігійних центрів Вавилонії. Тут, біля річки Ховар, пророкові були дані Богом кілька видінь, з яких у 592 році до н.е. почалося його пророче служіння. В цей час Єзекиїлові було близько 30 років. Будинок пророка в Тель-Авіві (як і будинки багатьох інших полонених священників) став місцем зібрань юдеїв, і саме з таких домів зібрань в епоху полону і народилася синагога. Помер автор однієї із старозавітних пророчих книг близько 571 року до н.е.

Алі Агджа: «Я помолюся на могилі Войтили»

Алі Агджа, який 13 травня 1981 року стріляв у Папу Івана Павла II, повідомив, що після звільнення приїде до Ватикану, аби помолитися на могилі Івана Павла II. «Як вільна людина, я помолюся на могилі Войтили», – оголосив Агджа в інтерв'ю, фрагменти якого оприлюднили італійські медіа. Він підкреслив, що вважає

це своїм обов'язком, оскільки польський Папа Римський його пробачив.

Інтерв'ю з турецьким терористом, який 18 січня вийшов на волю після закінчення терміну покарання за вбивство турецького журналіста, з'явилося в популярному італійському тижневику «Diva e Donna». Італійські медіа по-

ширили також його інтерв'ю для агентства «Associated Press», в якому той розповів, що збирається написати книжку і зняти документальний фільм про своє життя. Агджа заявив, що «світ мусить знати, що сьогодні я є новою людиною», і запевнив: «29 років ув'язнення глибоко мене змінили».

Ще один бразильський футболіст вирішив стати священником

Півзахисник німецького клубу «Гамбург» Зе Роберто заявив, що після завершення футбольної кар'єри стане священником. «Я відчуваю покликання допомагати людям. Все, що відбувалося в моєму житті, відбувалося не просто так. Бог дав мені шанс», – заявив 35-річний бразильський спортсмен в інтерв'ю німецькому журналу «Bunte». Він постійно відвідує церкву й організував групу з ви-

вчення Біблії, адже сам уже протягом кількох років вивчає теологію.

Раніше про намір прийняти сан священника заявляв і інший бразильський футболіст – півзахисник мадридського «Реала» Кака. Він відзначав, що «непросто пояснити сучасному суспільству речі, які були написані тисячі років тому. Проте саме це і є завданням хорошого пастиря – осяснати біблійну науку».

Перший автомобіль сконструював єзуїт?

Отці-єзуїти стверджують, що перший автомобіль винайшов член їхнього ордену: згідно з інформацією Генерального дому Товариства Ісуса в Римі, перший самохідний транспортний засіб сконструював фламандський єзуїт Фердинанд Вербіст (1623-88) ще

на подвір'ї імператора Китаю.

Двигуном першого автомобіля, задуманого в якості іграшки, була паротурбіна, яку розігрівало палаюче вугілля. Перші 60 см шляху прототип здолав у 1679 році в садах імператорського палацу в Пекіні і викликав

неабияке захоплення правителя. Оскільки дещо раніше о. Вербіст здолав також в астрономічному конкурсі свого китайського конкурента, то після свого винаходу він легко отримав звання придворного імператорського математика.

/www.baznica.info

Півмільйона населення Гаїті убила «операція з дияволом»?

Руйнівний землетрус на Гаїті – це не що інше, як відплата за операцію з «князем п'їтми». Настільки несподіване пояснення того, що стався, дав відомий американський проповідник Піт Робертсон.

«За часів Наполеона населення Гаїті об'єдналося і присягнулося служити дияволу, якщо той допоможе здобути острову свободу. Сатана погодився, і вони справді вигнали французів. З тих пір країну постійно переслідують нещастя», – заявив священик, який раніше не раз «розкривав» справжні причини багатьох лих. Так, в 2005 р. Робертсон запевнив, що ураган «Катріна» і трагедія 9/11 сталися через дозвіл абортів у США.

Так чи інакше, але землетрус на Гаїті, найімовірніше, виявиться одним із найстрашніших лих, які спіткали людство за останні десятиліття, а, можливо, і століття. За деякими даними, кількість жертв на карибському острові може сягнути до півмільйона. До цього най-

руйнівніший землетрус сучасності стався у грудні 2004 р. в Індійському океані, коли загинуло майже 230 тисяч чоловік.

У Єгипті на Різдво розстріляли християн

Семеро чоловік загинуло під час нападу невідомих на церкву Діви Марії в місті Наг Хаммаді в Єгипті. Як повідомляє «Aljazeera», напад стався незадовго до

півночі, у момент, коли прихожани Коптської православної Церкви виходили з храму після святкового різдвяного богослужіння. Очевидці кажуть, що до на- товпу під'їхав автомобіль, і троє чоловіків відкрили стрілянину по віруючих.

Міністерство внутрішніх справ Єгипту припускає, що те, що сталося, може бути помстою за з'валтування 12-річної мусульманської дівчини в листопаді минулого року. У скоєнні цього злочину підозрюють місцевого чоловіка, який належить до християнської конфесії. За інформацією МВС, очевидці впізнали ватажка банди.

За словами єпископа Киріллоса, убито шестеро чоловіків-прихожан і одного охоронця. Нападу передували погрози, у тому числі й на мобільний телефон священика. Через ці погрози єпископ і завершив службу на годину раніше.

Покарання за дискримінацію греко-католиків

Європейський суд з прав людини у Страсбурзі покарав Румунію за релігійну дискримінацію греко-католицької парафії. Причиною такого рішення став позов греко-католицької громади села Самбата Тібор, в якому оскаржувалось упереджене ставлення румунського законодавства до інших конфесій. Як зазначено у ньому, греко-католики не можуть через суд добитись права на користування храмом, який 60 років тому було передано православній громаді.

Судді погодились із тим, що у згаданому конфлікті щодо храму до греко-католиків ставились інакше, ніж до інших релігійних громад, зокрема, «без будь-яких об'єктивних і раціональних пояснень». Їм відмовлено скористатися «правом на

справедливість», оскільки справа стосувалася греко-католицької громади, а це – релігійна дискримінація, – зазначив трибунал. Тож суд зобов'язав румунську владу виплатити громаді села Самбата Тібор компенсацію в сумі 15 тис. євро. Крім того, держава повинна внести зміни до законодавства, адже наразі воно містить пункти, які можуть блокувати доступ до правосуддя.

Для довідки: У 1948 році комуністична влада Румунії здійснила передачу храму в селі Самбата Табор православній громаді. Після легалізації Греко-Католицької Церкви справжні власники звернулися до православних із пропозицією по чергової відправи богослужінь, проте православна сторона на

це не погодилась, аргументуючи володінням права власності на сакральну споруду.

Тим часом греко-католики не можуть навіть звернутись до суду, адже, згідно з законодавством, вирішувати подібні питання може лише змішана комісія, а спроба створити таку православно-греко-католицьку комісію зазнала невдачі.

Покаяння терориста в Непалі

Невпинні молитви християн призвели до того, що лідер терористичного угруповання, яке займається підризом християнських храмів, розкавсяся. Розчарований владою Індії, лідер

індуського угруповання заявив, що його спілкування з віруючими у в'язниці спонукали його розкаятися у вчиненому підризі католицького храму в травні 2008 року.

Керівник Непальської Армії Захисту (NDA) Тарантін Прасад Майналі був арештований 5 вересня 2009 року за підриз церкви в області Ладітпура (Катманду). Тоді вибухом було вбито підлітка і молодшу жінку, а також поранено близько 12 чоловік.

У в'язниці Майналі розкався і сказав: «Я підризував церкви, щоб відновити в Непалі індійську ідентичність

та релігію. Є католицизм, протестантизм, іслам, але немає жодної національної релігії для індусів. Однак я був не правий: релігійна війна нічого не вирішує, а лише шкодить людям».

На питання, що змінило його позицію, Майналі відповів, що, перебуваючи протягом 4 місяців у в'язниці, він приєднався до віруючих і читав Біблію, і саме Боже Слово привело його до покаяння. Справді, із 450 тамтешніх ув'язнених близько півтори сотні відвідують церковні зібрання у в'язниці. Лідер християнського співтовариства у в'язниці Джівен Рей Меджжі

підтвердив, що Майналі відвідує зібрання, читає Біблію і щодня молиться.

За даними перепису населення 2001 року, в Непалі із 30 млн. жителів лише 5% є християнами.

БІБЛІЯ СТАНЕ ЕЛЕМЕНТОМ ГЕРБА ОДНОГО З РАЙОНІВ ЛАТВІЇ

Внаслідок адміністративно-територіальної реформи у Латвії на території республіки з'явилися нові адміністративні одиниці, для яких художниками розробляються герби. Зокрема, на гербі Алуксненського краю буде зображена Біблія. Як відомо, до цього Біблія містилася в гербі міста Алуксне, де жив і працював відомий пастор, богослов і педагог Ернест Глюк. Саме тут він у 1685 році переклав латиською мовою Новий, а в 1689 – Старий Завіт. Герб повинна ще затвердити геральдична комісія.

НАВІЩО ЄВРЕЯМ ХРИСТИЯНСЬКІ ІКОНИ?

Спробі незаконного вивозу з України старовинних ікон завадили в аеропорту Сімферополя співробітники кримської митниці, повідомили УНІАН у прес-службі відомства. Дві ікони – «Богородиця з немовлям» та «Зняття з хреста...» – лежали у сумці серед особистих речей громадянки Ізраїлю. Цінності виявив рентген-апарат.

«Унікальні речі пасажирка рейсу, який відлітав до Стамбулу, не вказала у митній декларації. Більше того, навіть не заявила про них усно при проходженні «зеленого коридору», порушивши таким чином митне законодавство України», – говориться в повідомленні.

Попередньою експертизою фахівців служби контролю за переміщеннями культурних цінностей встановлено, що ікони відносяться до початку XIX століття

АРХЕОЛОГИ ЗНАЙШЛИ ДЖЕРЕЛО БУДМАТЕРІАЛІВ ДЛЯ ДРУГОГО ХРАМУ

Під час недавніх розкопок на вулиці Шмуель ха-Наві в Єрусалимі було виявлено кар'єр, який, як припускають археологи, міг використовуватися царем Іродом для будівництва Другого храму понад 2.000 років тому. Керівник розкопок доктор Офер Шіон на скликаній прес-конференції повідомив журналістів, що розмір каменів, знайдених у кар'єрі, відповідає тим, які використовувалися для будівництва «великих об'єктів» в епоху Ірода.

Згідно з історичними джерелами, цар Ірод використував працю понад 10.000 рабів, які розробляли цей кар'єр, обробляли камені і перевозили їх на різні будмайданчики.

Другий Єрусалимський храм (516 до н.е. – 70 н.е.) – це храм, початок відновлення якого відноситься до часу правління Кира Великого; він був реконструйований Іродом Великим і зруйнований після штурму Єрусалиму під час Першої Юдейської війни римською армією на чолі з полководцем Тітом.

ЛИТВА: АВТОРИТЕТ ЗЛОЧИННОГО СВІТУ ПРИЙНЯВ ТАЇНСТВО ХРИЩЕННЯ

За традицією, у різдвяний час литовський кардинал Аудріс-Юозас Бачкіс відвідав Лукишкську в'язницю, де 29 грудня зустрівся з працівниками і засудженими, а також відслужив месу. З його рук там прийняв таїнство Хрищення злочинець Сігітас Гайд'юргіс – кримінальний авторитет, засуджений на довічне ув'язнення за вбивство декількох людей, організацію підривів житлових будинків, будинків відпочинку та інших будівель, а також судна «Meridianas», шяуляйського і каунаського поліцейських комісаріатів, автостоянок тощо.

ЧЕМПІОНАТ СВІТУ З ФУТБОЛУ 2010 РОКУ ХОЧУТЬ РОЗПОЧАТИ З ПРИКЛИКАННЯ ДЕМОНІВ

Організатори Чемпіонату світу з футболу 2010 року в Південно-Африканській Республіці планують розпочати його в сутю «африканському» стилі. Дійство має розпочатися жертвуванням корови на честь місцевих духів, аби ті «благовословили» чемпіонат. Про це заявив верховний жрець ПАР Золані Мківа. Власне такий початок чемпіонату мав би, на думку жерця, підкреслити сутю африканський характер дійства і святкування.

КАРДИНАЛ ШЬОНБОРН: СВОЇМ ВИРОКОМ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ПІДПИСАВ СМЕРТНИЙ ВИРОК ЄВРОПІ

Глава Австрійської єпископської конференції кардинал Крістоф Шьонборн назвав рішення Європейського суду з прав людини стосовно питання присутності хрестів в італійських школах неприйнятним.

«Вирок Європейського суду з прав людини є цілком неприйнятним. В Австрії ця ситуація вирішена на законодавчому рівні. Згідно з законом, хрест повинен бути в шкільних класах, де більшість учнів є християнами. Що більше – якщо більшість учнів школи є християнського віросповідання, то хрести повинні бути в усіх шкільних приміщеннях. При цьому хрест у шкільному класі не ущемляє права осіб іншого віровизнання. Хрест є символом не лише християнського віровизнання: насамперед це – символ європейської ідентичності і нашої австрійської ідентичності зокрема. Своім вирокм Європейський суд підписав смертний вирок Європі. Цей континент лише тоді матиме своє майбутнє, коли не відречеться від свого християнського коріння. А символ хреста і є символом цього коріння», – заявив кардинал.

www.baznica.info

(Закінчення. поч. «Мета», число 1/60, січень 20100 р.

БОЖЕ ВЕЛИКИЙ, ЄДИНИЙ!

Музика М. Лисенка

сл. О. Кониського

ДУХОВНИЙ ГІМН УКРАЇНИ

Микола Лисенко.

Саме це мав на увазі О. Кониський передусім, наголошуючи в своєму листі бажання про можливість розповсюдження твору "в селах і школах Галичини" і якомога дешевшу ціну, "щоб могли і селяни його купити". Тому й віддав його в руки В. Шухевича – одного з чільних і впливових членів напівофіційної організації українських учителів – т. зв. "Руського товариства педагогічного", що мало право забезпечення українських шкіл Галичини підручниками та іншими книжками.

Застереження В. Шухевича, що, напевне, найбільшою мірою затримувало публікацію "Молитви", вносило корективи в задум авторів. Твір не міг іти під патронатом педагогічного товариства. Водночас автори не могли залишити поза увагою і логіку зауважень та суджень про цей твір таких тямущих і авторитетних у подібних справах людей, як В. Шухевич і відомий галицький композитор та громадсько-культурний діяч Анатоль Вахнянин, зокрема, про-

Анатоль Вахнянин

ведений ними експеримент на сприйняття "Молитви" дітьми.

В дуже стислий час у музичну фактуру твору були внесені деякі зміни, автори відмовилися від заголовного призначення його для дітей і перепрофілювали його "на жіночі голоси". Уже в листі з 29 травня 1885 року В. Шухевич писав О. Кониському: "Молитву передав я до літографу. Скоро буде готова, повідомлю Вас".

На початку червня цього ж року вона з'явилася у львівській літографії Антона Пришляка, що розміщувалася на вулиці Коперника, № 9. Вийшла як третій випуск серії "Бібліотека музикальна", що з 1885 року почала видаватися під егідою Товариства "Просвіта".

На художньо оформленні обкладинці-віньєти з ангелом

Prof. VOLODIMIR ŠUCHEVIČ,
náčelník rusinské výpravy na zemskou jubilejní
výstavu v Praze.

Професор Володимир Шухевич.

навколішках посередині – напис: "Молитва. Гімн на жіночі голоси. Слова О. Кониського. Музика Миколи Лисенка. Львів". Наведені вище відомості дають можливість точно встановити й рік цієї публікації – 1885.

Це рідкісна і маловідома публікація. Один її примірник зберігається у фондах відділу мистецтва Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника НАН України. За виявлення його дякую колишньому завідувачому відділом п. Степанові Костюку. Вона містить партитуру твору на чотирьох сторінках і ноти окремо розписаних партій для сопрано і альту – всього 6 листків.

Уже влітку, точніше 2 серпня, того ж року "Молитва" була вперше виконана в Тернополі на літературно-музичному вечорі, проведеному з нагоди мандрівки львівських студентів на Поділлі. На цьому вечорі був присутній І. Франко, який у невеличкій замітці "Симпатичне видавництво музикальне" (Зоря. – 1886. – № 1. – С. 20), присвяченій трьом випускам "Бібліотеки музикальної", залишив нам цінну відомість про цю подію:

"Третій випуск містить «Молитву» Лисенка, гімн на голоси жіночі з акомпаніментом фортепіано. Гімн той перший раз відспіваний був у Тернополі на вечерку, устроєній під час мандрівки академічної молодіжї в пам'ять М. Костомарова, і визвав загальне одушевлення. Надіятись треба, що в виданню львівської молодіжї той гімн, як і другий в ній заміщені композиції, швидко і широко розійдуться по нашій краю, а особливо найдуть доступ до наших читалень та хорів селянських і міщанських і причиняться знаменито до

будження руського духа та гарячої любові до тої Руси-України – цілої, великої і нероздільної помімо всяких кордонів".

Цікаве зауваження, що це перше виконання "Молитви" було присвячене пам'яті видатного українського вченого і письменника, приятеля Т. Шевченка Миколи Костомарова, який помер кілька місяців тому – у квітні 1885 року. Виконавцем міг бути хор мандрівників, що був підготовлений до концертування і мав у своєму складі відомого композитора і диригента Остапа Нижанківського та добрих співаків.

Але найімовірніше (зважаючи на те, що композиція призначена "на жіночі голоси") її виконав-таки місцевий жіночий ансамбль

Соломія Крушельницька

Євгенії Любич, який виступав на вечорі і в якому тоді співала юна Соломія Крушельницька з сестрами Осипою і Оленою (Див.: П. Медведик. "На нашій золотій Поділлі..." // Шляхами Івана Франка на Україні. – Львів, 1982. – С. 48-49).

Так, із Києва через Львів, Тернопіль почав своє життя цей небуденний твір нашої культури. Спочатку він звучав і поширювався тільки в Галичині, бо в Росії був відразу заборонений. У листі до редактора львівської газети "Діло" Івана Белея від 28 січня 1886 року О. Кониський повідомляв, що російська цензура заборонила разом з іншими українськими галицькими виданнями і "Молитву" Лисенка. А прислужилися цьому великою мірою доноси галицьких мандуртків москвофілів. Мали ми і тоді цю злощасну "п'яту колонну" – знівиснілих україноненавистників, апологетів і прислужників російського імперського "об'єдинительства"!

"Молитву" співали сільські і міські читальняні хори, вона була в репертуарі співацько-музичних товариств "Боян", що в 90-х роках почали організовуватися у більших містах Галичини і Буковини (Львів, Перемишль, Станіслав, Коломия, Чернівці, Снятин, Стрий, Тернопіль, Дрогобич). Особливого поширення набув цей твір після його аранжування для мішаного хору відомим галицьким композитором Віктором Матюком.

Послаблення антиукраїнських цензурних утисків в Росії на початку ХХ ст. відкрили шлях "Молитві" і на Велику Україну. З'явилися і нові пристосування її до виконання в різних хорових і музичних колективах – акапельного і в оркестровому супроводі: аранжування Кирила Стеценка, Олександра Кошиця та інших авторів.

Великий дальший шлях цього твору по Україні і поза її межами, його роль й ідейно-виховне та естетичне значення в наступні

належно відзначити принаймні у нашому місті. Круглу дату – століття у 1985 році ми, зрозуміло, не могли відзначити.

Істотніше ж, мабуть, те, що наведені факти висвітлюють одну з вельми яскравих сторінок у літописі ідейного і культуротворчого єднання діячів розчленованої загарбницькими кордонами України, їх плідної співпраці, що була одним з головних чинників та виявів тієї духовної соборності, що, незважаючи на століття насильницького роз'єднання, заборон і підступів поневолювачів, формувала наш народ у єдиний національний організм.

Ювілей повинен ще раз наголосити велику історичну і неперехідну сьогочасну значущість Духовного Гімну України. Треба, щоб його повсюдно заспівали в наших церквах. А у Львові на будинку № 9 по вул. Коперника була встановлена пам'ятна таблиця про його першодрук.

Маємо пам'ятати, що в нашому поході до волі, державної

десятиріччя аж до триумфального звучання в сесійному залі Верховної Ради в час урочистостей інавгурації першого Президента відновленої під кінець ХХ століття Української держави – вдячна тема окремого дослідження.

Написане вище потрібне не тільки для з'ясування початків біографії Молитви-Гімну, місця і ролі в ній Львова, Галичини, не тільки, щоб нагадати, що цього року випадає черговий ювілей народження, першодруку і першого виконання цього видатного твору, річниця, яку годилося б

незалежності і соборності поряд із самопосяганням, подвижницьким і героїчним патріотичним чином мільйонів кращих синів і дочок українського народу була і залишається вилонена з гарячого серця 125 років тому і передана у вічний спадок рідній нації й сьогодні дуже актуальна Молитва-Гімн "Боже великий, єдиний, нам Україну храни"!

Роман КИРЧІВ,
професор, доктор філологічних наук.

Степан Хулап, кандидат богослов'я

РЕФОРМА КАЛЕНДАРЯ І ПАСХАЛІЇ

Діяльність Собору була спрямована насамперед проти антиохійської пасхаліної практики, і тому Рим та Александрія на якийсь час навіть забули про різницю між своїми власними таблицями. Хоч обидві пасхалії були засновані на принципі, згідно з яким Пасха повинна святкуватися першого недільного дня після першого повного місяця, який наступає за весняним рівноденням, різниця полягала у даті весняного рівнодення (18 і 21 березня в Римі та Александрії відповідно), – циклі, який лежав в основі пасхалії (8- і 19-річний цикли) та пасхальних межах, тобто граничних датах святкування Пасхи. Через це вона могла святкуватися на Заході в проміжок часу з 20 березня по 21 квітня, а на Сході – протягом 35 днів з 22 березня по 25 квітня.

На перший погляд ці розбіжності є несуттєвими, проте на практиці вони були дуже відчутними. Так, уже через рік після І Вселенського Собору Александрія і Рим святкували Пасху у різні дні, а саме – 3 і 10 квітня відповідно. Ніхто не хотів відмовлятися від своїх таблиць, тому єдності намагалися досягти шляхом взаємних поступок. Величезну роль зіграв тут св. Атанасій Александрійський. На Сердікському Соборі в 342 році він спільно з римлянами розробив «компромісну» пасхалію на 50 років, у якій дата кожного року обумовлювалася окремо і була результатом угоди між двома сторонами. Принципова важливість такого рішення полягає в тому, що Церква соборно визнала можливість паралельного співіснування двох пасхальних циклів при узгодженні спірних дат – хай і на невеликий проміжок часу. Таким чином церковну єдність було поставлено вище за прихильність однієї з катедр до певних пасхалійних правил.

Пасхалія розглядалася як римським, так і александрійським предстоятелем не як догматична незмінність, а як технічний засіб для визначення дати свята, якого за церковної необхідності можна було і не дотримуватись. Обидві катедри не були зв'язані жодними непорушними канонічними нормами стосовно пасхальних таблиць своєї Церкви і жертвували датою заради вищої церковної мети. Метою і Сходу, і Заходу у той час було не обстоювання якихось особистих амбіцій, не бажання з'ясувати, чий цикл «кращий» чи «правильніший», а братське християнське прагнення до того, аби

в різних частинах Візантійської імперії християнська Церква, «єдиним серцем і єдиними устами» святкуючи своє основне свято, ясно й наочно демонструвала, що вона справді є єдиною і католицькою Церквою, пройнятою духом взаємної любові і довіри. Протягом цих 50 років Рим та Александрія мали би святкувати Пасху у різні дні аж 12 разів, проте внаслідок компромісу для всіх цих випадків були знайдені спільні дати. Цікаво, що Александрія сприйняла римські дати, відмовившись від своєї пасхалії, в 346 і 349 роках.

Проте після закінчення дії «сердикської пасхалії» александрійці перестали звертати увагу на те, якого дня мала би святкуватися Пасха на Заході, а просто дотримувалися своїх таблиць. Це призвело до того, що Рим поступово почав усе частіше й частіше приймати «східні» дати, і це неухильно руйнувало 84-річний цикл. Стало очевидним, що Схід і Захід можуть продовжувати святкувати Пасху по-різному ще нескінченно довго, якщо одна зі сторін просто не перейме практику іншої. І тут вирішальну роль зіграв римський абат Діонісій Малий, переуклавши александрійську пасхалію таким чином, щоб вона була сприйнята на Заході, внаслідок чого нарешті було досягнуто принцип єдиного святкування Пасхи як в Александрії, так і в Римі. Проте «римський» 84-річний цикл продовжував існувати у різних частинах імперії ще й під час правління Карла Великого (742–814).

Паралельне співіснування двох пасхалій впродовж майже 500 років після І Вселенського Собору свідчить про те, що він не увів александрійську пасхалію як загальнообов'язкову. Відрадно, що самі александрійці під час усіх суперечок з римлянами ніколи не настоювали, ґрунтуючись на авторитеті Собору, на виключності своїх таблиць. Паралельне співіснування протягом десятиліть і навіть століть двох циклів безпосередньо перечило б постанові в Нікеї, якщо б таке існувало. Те, що римська практика врешті-решт була витіснена александрійською, пояснюється не рішенням І Вселенського Собору, а лише неточністю римської пасхалії. Після Собору пройшло декілька століть, перш ніж александрійці своїми численними раціями, доказами своєї правоти і церковно-політичними заходами змогли переконати Захід у необхідності прийняти їх пасхалійну систему.

Отже, процес відділення християнства від юдейства в святкуванні Пасхи відбувався поступово, у декілька етапів. Чотирнадцятирічна Пасха, Пасха «з юдеями», самостійна християнська пасхалія є трьома основними моментами цього процесу. Жодна з попередніх практик не поступалася місцем подальшій «мирно» – процес переходу на новий рівень пасхалійного розвитку супроводився тертями, суперечками і навіть розколами. У цьому процесі особливо цікавим є той факт, що критерій давнини жодного разу не був визначальним – більш давня практика часто таврувалася як розкольницька і єретична, поступаючись місцем новій. Характерно також, що аргументи під час цих суперечок були не стільки богословськими, скільки еkleзіологічними: перемагала та традиція, яка була прийнята більшістю – в основному через те, що вона виникала в таких потужних літургійних центрах, як Рим та Александрія.

ГРИГОРІАНСЬКА РЕФОРМА ПАСХАЛІЇ

Єдність святкування Пасхи, яка з'явилася внаслідок тривалого розвитку, була порушена у 1582 році реформою папи Григорія XIII. Говорячи про неї, необхідно пам'ятати, що вона була насамперед реформою пасхалії, а зміна календаря – лише наслідок, хоча саме він має найвідчутніший вплив у нашому повсякденному житті. Папська комісія вирішила відновити ті астрономічні реалії, які лежали в основі александрійської пасхалії – «21 березня» як дата весняного рівнодення і пасхальні межі «22 березня – 25 квітня». Проте для цього були проведені зміни, які зруйнували структуру 532-річної александрійської пасхалії: запровадження додаткової системи «епакт», збільшення календарного циклу до 400 років і т.д. Все це призвело до того, що період західної пасхалії в наш час настільки великий (близько 5.700.000 років), що вона є не циклічною, а радше лінійною. Ця зміна ще раз ілюструє те, що точність досягається втратою простоти.

Григоріанський календар і пасхалія викликали спочатку різке несприйняття у протестантському світі, але згодом поступово набрали загальної поширеності на Заході. Православні також різко засудили це нововведення, наклавши на Соборі 1583 року анатему на всіх, хто прийняв григоріанський календар і пасхалію.

Часто можна почути про те, що європейські університети та астрономи критикували цю реформу. Це так, але якщо поглянути на їхні відгуки до реформи і після неї, то пропозиції після зміни були ще радикальнішими. Стосовно пасхалії їх можна звести до двох моментів: 1) святкувати Пасху в останню неділю березня або першу наділю квітня; 2) святкувати її в першу неділю після першого повного місяця, який з'являється після 21 березня, причому всі складові мали би визначатися астрономічно.

НОВОЮЛІАНСЬКА РЕФОРМА 1923 РОКУ

Що стосується останньої пропозиції, то вона ще раз була озвучена, як не дивно, на константинопольській нараді Православних Церков у 1923 році. Разом із запровадженням новоюліанського календаря було вирішено визначати день Пасхи за формулою «перша неділя після першого повного місяця після рівнодення», де всі складові повинні були визначатися не за даними александрійської пасхалії, а чисто астрономічно на широті Єрусалиму. Проте це рішення і до сьогодні не зреалізоване, тож новоюліанська реформа залишилася половинчатою: більшість автокефальних Церков святкують Великдень за александрійською пасхалією, заснованою на юліанському календарі, а нерухоми свята – за новоюліанським календарем (єдиним винятком є Фінляндська Православна Церква, що святкує Пасху згідно з григоріанською пасхалією). В основі такої практики лежить офіційна постанова Московської наради Право-

славних Церков 1948 року, згідно з якою всі православні повинні святкувати Великдень за александрійською пасхалією та юліанським календарем, а для нерухомих свят кожна автокефальна Церква може користуватися календарем, який прийнятий у цій Церкві. Духовенство та миряни зобов'язані дотримуватися календарному стилю тієї помісної Церкви, на території якої вони проживають. В результаті такого «дуалізму» неминуче виникають статутні невідповідності. Так, зокрема, у разі дуже пізньої Пасхи повністю зникає Петрів піст.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

Отже, всі три календарні реформи реалізовувалися поодинокі і за тим же принципом: введенням все складнішої системи високосних днів досягалося все більше наближення до тривалості тропічного року. Те ж саме стосується і пасхалії: для досягнення точності довелося збільшувати тривалість її періоду. Але існують також інші, точніші календарі: наприклад, так званий «персидський календар» з вісьмома високосними роками протягом 33 років, або «календар Медлера», в якому через кожні 128 років забирається один високосний день. Так само сучасна астрономія може запропонувати точніший місячно-сонячний цикл. Очевидно, що цей процес «поліпшення» може тривати нескінченно, тому у певний момент необхідно просто зупинитися і відповісти на питання – чого ж ми хочемо від календаря: точності? дотримання новітніх досягнень астрономії? чи церковної єдності у спільному святкуванні всіх церковних свят (рухомих і нерухомих) православними християнами?

Це не просто теоретичне питання, оскільки найближча серйозна практична проблема в Російській православній Церкві виникне 1 березня 2100 року, який за юліанським календарем буде високосним, а за «цивільним» – ні. Таким чином різниця між календарями збільшиться ще на один день і досягне 14. Відповідно, всі наші свята після цієї дати «змістяться» на один день вперед, тобто Різдво Христове святкуватиметься 8 січня, Богоявлення – 20 січня і так далі. Не хочеться згущувати фарби, але внаслідок цього світове Православ'я може постати перед серйозною загрозою розколу, оскільки перед церковним керівництвом постане нелегке завдання пояснити людям, що якщо ми й надалі зберігатимемо вірність юліанському календареві, то такий «зсув» у даті неминучий. Господь милував нас у 2000 році, який був високосним і за юліанським, і за григоріанським календарем, а тому «стрибка» не сталося. Але уявімо собі на хвилину, що це все-таки сталося. Ймовірно, уже б виникла, умовно кажучи, «Церква 7 січня» або «Російська Православна Церква Старостильна».

І це не просто песимістичні теоретичні прогнози.

(Продовження у наступних числах «Мети».)

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 60 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; захоплення, інтереси: – історія, люблю природу, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, щирість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; професія: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; ріст – 184 см.; вага – 82 кг.; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т. ч. японська); захоплення, інтереси: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Торонто; контактний телефон: adrihar@hotmail.com.

17) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 02.11.1972 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; волосся – шатен; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний; захоплення, інтереси: – футбол, подорожі, музика; (11) – спокійна, добра, роботяща; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – сантехнік в лікарні; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – с. Старий Яричів, Львівська обл.; контактний телефон: 8-(096)-431-31-17;

18) група «Б»: ЕММАНУІЛ. Українець, греко-католик, 02.01.1955 р.н.; ріст – 169 см.; вага – 66 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чесний, чуйний; захоплення, інтереси: – спорт, природа, книги; (11) – не схильність до повноти, відвертість, порядність, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 24 роки, поліглот (7 мов), інструктор по гірським лижам в Буковелі; професія: – інженер-системотехнік (ТзОВ «МАРКЕТ-МАТС»), по сумісництву – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаємо удвох із сином у Львові; (18) – народився: – Закарпаття, с. Т-Ремети; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(095)-495-10-51.

21) група «Н»: НАЗАР. Українець, греко-католик, 23.04.1988 р.н.; ріст – 179 см.; вага – 69 кг.; очі – карі; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – добрий, чуйний, спокійний, не конфліктний; захоплення, інтереси: – музика, книги, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, спільність поглядів, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – автослюсар, електрозварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-975-20-70.

22) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, ввічливість, врівноваженість; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, здоровий, незалежний, живе окремо; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

23) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 13.07.1964 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, товариський, сімейний; захоплення, інтереси: – мови, музика, Інтернет, антикваріат; (11) – добра, сімейна; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-220-32-89.

24) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, греко-католик, 21.07.1967 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 62 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – мовчазний, нерішучий, чуйний, відвертий, практикуючий християнин; захоплення, інтереси: – духовна література, музика, футбол, природа, мистецтво; (11) – побожна, любляча господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – художня різьба по дереву; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-816-30-35.

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щирий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – є; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ “НАША ДРУЖНА РОДИНА”

Щастя та любові всім Вам!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення пла-

тежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів
Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК.

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) 3 № 2 (61) газети «МЕТА» оголошення: № 15 (чол), № 16 (чол), № 20 (чол) – зняті з подальшої публікації.

ЖІНКИ:

31) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – розумний, інтелекгентний, господар, життєрадісний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово забезпечена; (16) – народилася: – м. Судова Вишня; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 69-69-65.

34) група «Н»: ОЛЕСЯ. Українка, греко-католичка, 25.02.1974 р.н.; ріст – 166 см.; вага – 56 кг.; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, добра, романтична; захоплення, інтереси: – мистецтво, спорт, подорожі (в т.ч. гірські), історія України; (11) – чесний, добрий, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – викладач ВНЗ; (15) – матер. і житлово незалежність – відносна; (16) – м. Львів; контактний телефон: kedryna@gmail.com.

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

36) група «Б»: КАТЕРИНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1939 р.н.; вага – 70 кг.; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – ніякі; (11) – вік 65-70 р., доброта, чуйність, чесність, щоб не пив і не курив; (13) – 4 роки; (14) – вдова; (15) – 2 доньки: 47 р. та 34 р., живуть окремо; (16) – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – Вінники; контактний телефон: 296-38-81.

39) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 28.03.1970 р.н.; ріст – 157 см.; вага – 58 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – добра, любляча, вірна; захоплення, інтереси: – любов до дітей, читання, готування смачних страв; (11) – розумний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вихователь в дитсадку; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – смт. Рудно; контактний телефон: +38-(097)-298-27-12.

40) група «Б»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 26.08.1975 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – відносно добрий; (8) – не маю; (10) – намагаюся жити по Божих заповідях; захоплення, інтереси: – читання релігійної літератури, Святого Письма; (11) – чесний християнин; (12) –

так; (13) – 5 років (30 р.); (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – син 8 років, часто хворіє простудами, алергічний; професія: – коледж по спец. «Банківська справа», зараз не працюю; (17) – матер. залежна від батьків, житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-346-64-39.

42) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 21.09.1973 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 52 кг.; очі – зелено-коричневі; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, принципова, неідеальна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, шиття; (11) – надійний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – проживаю з мамою; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-708-29-91.

43) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 17.11.1955 р.н.; ріст – 158 см.; вага – 63 кг.; очі – сірі; волосся – блондинка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – зла, дратівлива, неврівноважена, лінива до молитви та до праці; захоплення, інтереси: – не маю; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: 244-23-52.

44) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 23.08.1978 р.н.; ріст – 150 см.; вага – 55 кг.; очі – каштанові; волосся – каштанове; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, врівноважена; захоплення, інтереси: – читання, вишивання, подорожі; (11) – товариський, врівноважений, без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – державний службовець; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-820-66-24; або: +38-(096)-708-94-81.

45) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 03.06.1976 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 60 кг.; очі – блакитні; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта; захоплення, інтереси: – читання, майстерність; (11) – товариський, врівноважений; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – продавець одягу; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-196-36-51;

46) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 21.07.1965 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 77 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – книги, театр, подорожі; (11) – порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-560-52-85;

47) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 11.02.1970 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі;

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, книжки, англ. мова; (11) – впевнений в собі, рішучий, ширий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-834-89-16;

48) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синоптик у Львів. гідрометцентрі; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

49) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 13.03.1984 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 73 кг.; очі – сірі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, спокійна, щира; захоплення, інтереси: – читання, слухання музики, подорожі в гори; (11) – добрий, чесний, щоби не зловживав алкоголем; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – геолог; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-806-46-84;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядний, високодуховний (семінарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелекгентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працює; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

Дивлячись на фото цього змученого чоловіка, важко сказати, що йому тільки 64 роки. Це – отець Степан Коломиєць, один із робітників на ниві Господній.

Важке сирітське дитинство, навчання в гімназії та Богословській академії у Львові, одруження і праця на парохії дали основу його ревності, укріпили життєвий досвід. А таким вичерпним він став після років тюрем і переслідувань за вірність Церкві і Папі Римському. Він – священник Греко-Католицької Церкви, який не відступив від неї в 1946 році, за що в 1949-му був заарештований, пройшов табори Казахстану і «комсомольську стройку» Волго-Донського каналу і лише після цього був звільнений разом з такими ж священниками у 1956 році.

Повернувся до родини, вже вигнаної на той час із парохії, і знову розпочав свою душпастирську працю. За те, що не пішов на співпрацю з тими, хто керував Церквою нової юрисдикції, а залишився вірний переслідуванню і працюючий в умовах підпілля рідній УГКЦ, знову постав під загрозою арешту. З огляду на це був змушений разом з сім'єю покинути рідні сторони і переїхати до Запорізької області. А тут зазнав голоду інтелектуала, адже працював у колгоспі, сторожем, конюхом, тваринником. Рятувало те, що кожного дня міг відмовляти Часослов і служити святу Літургію для родини та кількох однодумців-переселенців.

Так тривало довгих 10 років. Врешті дружина та діти повернулися до Львівської області й облаштувалися в с. Зимна Вода в крихітному будиночку, купленому єпископом Василем Величковським. Коли невдовзі й отець приєднався до них, то йому відмовили в прописці: жоден начальник не хотів, аби на його території проживала людина, в якій був запис – «служитель культа», а тим паче – репресована. Тоді вирішив, що якщо не прописаний, значить – і не підконтрольний. Він називав себе «громадянином Вселенної».

Отримавши благословення місцеблюстителя Глави підпільної Греко-Католицької Церкви єпископа Василя Величковського, він поринув у працю

100-літтю з дня народження і 35-й річниці з дня смерті присвячується один із робітників на ниві Господній

підпільного священника. А роботи було багато – люди горнулися до підпільної Церкви. Отець постійно бував у роз'їздах – Яворівщина, Самбірщина, Івано-Франківська й Тернопільська області – скрізь, куди покличує. Вночі чи вдень їхав, одягнувши для маскування звичну куфайку і чоботи. Видавало лише обличчя інтелектуала,

речами. А за ними отець шкодував найбільше, адже надто нелегко було дістати в підпіллі служебні книжки чи священничі ризи. Те вже через кілька днів давав у тих же Мужилівцях шлюб молодій парі.

З часом здоров'я, підірване тюрмою і працею в колгоспі, погіршилося і не давало змоги активно роз'їжджати по селах. Тому здебільшого працював удома. Перечитував книжки з домашньої бібліотеки. У визначений час приходили молоді хлопці, які навчалися в підпільній семінарії, і отець Степан читав їм лекції з морального богослов'я, ділився досвідом з власної священничої практики.

Та насамперед щодня служив біля домашнього престола святу Літургію. Відправляв навіть тоді, коли був уже дуже хворий – сидячи, а поруч стояв балон з киснем, адже отець уже задихався. І хоч вірні й далі приходили та кликали до праці, однак сил уже не було.

Одного дня приїхав єпископ Йосафат Федорик і вони разом відслужили Службу Божу – як виявилось, останню в житті отця Степана Коломиєця: вже на наступний день його не стало. Вмирав при повній свідомості, повторюючи за дружиною слова останньої молитви.

Отець Євстахій Смаль допоміг організувати похорон в с. Зимна Вода. Коли міліція прийшла на цвинтар, аби зафіксувати тих, хто був на похороні, було вже запізно – отця похоронили зранку. Вісім священників проводжали о. Степана в останню дорогу; всі були в епітрахлях, і тільки о. Іван Мельник з Волині – в ризах.

Як бракує нам нині їх – тих випускників Богословської академії і семінарій до 1946 року, духовних отців і провідників, людей, відданих своїй справі до самовідречення, до загибуні. Саме вони здобували свободу для нас, для нашої Церкви. Їхніми кістками засіяна земля і сибірська, і тут, в Україні, але нині, на жаль, їхні могили часто бувають забуті суспільством.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ

Отець-редемпторист Євстахій Смаль

(Закінчення. поч. у попередніх числах «Мета».)

Згадує отець Іван Даньків: «Він ніколи нікому не відмовляв. Владика Філімон називав його «Всюдиущий». Десь у 1968 році його били на слідстві і переламали шийний хребець. Він став калікою. Працював завгоспом в обласній тублікарні, а пізніше – в санмедінспекції. Хворим поїхав до Києва зустрічати владика Стернюка і після повернення до Львова помер».

Спогадами ділитися владика Степан Меньок: «Ми майже всі перейшли через школу отця Михайла Винницького або отця Євстахія Смалю. Отець Євстахій був людиною активною, і я завжди дивувався, де в нього береться стільки енергії, щоби, наприклад, одну Службу Божу відправити, другу. Були ми раз на празнику, приїхати змучені, я й кажу: «Отче, треба трошки відпочити». «Зараз, синцю, піду, подивлюся, чи є якась робота. – Ні, я ще маю працю, я ще йду». Думаю, то хіба тільки любов, про яку лише в духовних книжках пишуть, давала йому сили стільки служити. Мало хто розуміє те, що енергію для такої діяльності дає любов, бо людині властиве прагнення спокою, лінивство, і тільки дух може змусити її до діяльності, щось робити.

Такі отці, як Євстахій Смаль, Богдан Репетило, владика Курчаба... і взагалі всі старші отці, які вже померли, – вони, мені здається, мали опінію святості. Бо я особисто знаю, як вони сповідали, як вони повчали, як розказували, як жили. Сьогодні мало хто має такого духа, як вони. То були люди дійсно мужні, які перенесли великі випробування. Хто його знає, напевно, Бог буде й чуда через них робити».

Згадує владика Михайло Сабрига: «Одна пані, яка давала мені побожні книжки читати, познайомила мене з отцем Смалем. Пам'ятаю, я прийшов до отця Смалю, який сповідав у костелі-катедрі у Львові. Став у чергу, чекаю. Але було багато людей і я не зміг тоді зустрітись із ним. Потім я до нього вдруге підійшов, висповідався. Потому він мене познайомив із владикою Величковським, який мешкав на площі Возз'єднання, 13.

Таким чином, щодо нашого духовного проводу, то ми мали своїх священників. Сповідатись до латинських священників не йшли – мали своїх сповідників. Було досить солідних отців, які були добрими духовними провідниками. Це були, зокрема, отець Репетило, також отець Дмуховський, отець Смаль, отець Юськів, отець Євген Пелех та інші. Моїм духовним провідником довгий час був саме отець Смаль. Мені це було зручно, бо не треба було його шукати десь у приватних домах у Львові чи в інших місцевостях: він завжди спеціально приходив, щоб висповідати українців, в латинську катедру. Приходив щоранку, деколи – вечорами.

Йому в різний спосіб дошкуляли: викликали, погрожували, наказували, щоб не ходив до катедри. Одного разу, пам'ятаю, коли в нього робили обшук, то забрали все – всі ікони, книги. Були перешкоди також зі сторони латинського духовенства, бо на них тиснули «органи». Але він все ж робив те, що вважав за потрібне. Навіть поляки сповідалися в отця Смалю. Це тривало довгий час. Від нього я дістав направлення на духовну дорогу життя в Згромадженні отців-редемптористів».

Отця Смалю – активного і безстрашного ісповідника віри, якого ніщо не зломало – жодні перешкоди, жодні побої, жодні прикрощі, – маємо за добрий приклад. Він був всім для всіх, умів кожному уділитись, послужити. Попри те, що йому довелося багато витерпіти, отець показав справжній ідеал священника-місіонера, який вміє служити людям, незважаючи ні на кого і ні на що.

Помер цей великий муж 2 липня 1991 року по дорозі до домівки. Похований на Личаківському цвинтарі серед співбратів по Чину.

З книги «Подвижники Чину Найсвятішого Ізбавителя в Україні» (Тернопіль, 2004)

о. Богдан СМУК

«Блаженний ти, Симоне, сину Йони... Тож Я тобі заявляю, що ти – Петро – Скаля, і на цій Скалі воздвигну Мою Церкву».

Мт. 16, 17–18

«Господня є земля, її повнота, вселенна та її мешканці» (Пс. 24, 1). Отож, кожна людина є власністю Господа Бога, а співвласниками її – батьки, оскільки вони благословлені Христовою Тайною Подружжя: «Ростіть і множіться, і волюдійте землею» (Бт. 1, 28); «Це – велика Тайна, а я говорю про Христа і про Церкву» (Єф. 5, 33).

Як найпростіша речовина складається із молекул (напр., O₂), і як живий організм складається з живих мікроскопічних клітин, так і Христова Церква складається з мікро-Церков, якими є подружжя і сім'ї – так звані «домашні Церкви» (Рм. 16, 5). З отих «домашніх Церков» і складається «єдина, свята, соборна і апостольська Церква», в яку ми віруємо і яка є нашою Матір'ю. Вона, як і триєдиний Бог, ніколи не виникала, бо є вічною – як і Пресвята Тройця, яка є Божою Церквою – несотворенною, а вічно самотньою, з якою добровільно з'єдинилися (не з'єднались!) святі ангели, а згодом – і люди у Христі Ісусі.

Пам'ятай, дитино!

Якби Божа Істота була одноособовою, то не було б і Церкви (Екклесії), що означає «скликання», тобто збори; не було б також і Літургії, що означає «спільний чин», і не було б жодних сотворінь, оскільки Божа Істота є безконечною і самодостатньою. Мовить бо Господь: «Слави не приймаю Я від людей» (Ів. 5, 41).

Господь Бог, у Пресвятій Тройці єдиний, вічно являє собою Божу Церкву, адже у ній вічно вирують любовні взаємостосунки (реляції): «Отець бо любить Сина й усе Йому показує, що Сам діє» (Ів. 5, 20). Бог-Син радісно прийняв від Бога-Отця любовну пропозицію: «Сотворімо людину на Наш образ і на Нашу подобу» (Бт. 1, 26), – тож «сотворив Бог людину на Свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бт. 1, 27). Таким чином вічна й несотворенна Божа Церква надала буття Церкві сотвореній – благословенному Богом подружжю.

Бог-Син – «Образ невидимого Бога, Первородний усього сотворіння, бо в Ньому все було сотворене, що на небі й що на землі,

видиме й невидиме: чи то Престоли, чи Господства, чи Начала, чи Власті, – все було Ним і для Нього сотворене. Він єсть раніш усього, і все існує в Ньому. Він єсть голова Тіла, тобто Церкви» (Кл. 1, 15-17).

Церква не є якимось нечулим і пасивним збором, а наслідую вічний «спільний чин» нероздільної Пресвятої Тройці, тобто власну Літургію триєдиного Бога. Ця небесна Літургія постійно доповнюється все новими й новими пришельцями із землі, тобто праведниками (Божими угодниками), котрі разом з Богом у Пресвятій Тройці триумфують і триумфуватимуть уже вічно (заглянь у Божу Об'явлення про цей небесний «спільний чин» – небесну Літургію – у п'яту главу книги Одкровення, і ти літургійно обожнишся цією рушійною силою).

Земна ж Літургія є кузницею праведників, які поповнюють небесну Церкву. Земна Літургія має також верховний ідейний зміст, висловлений псалмодійцем: «Чим Господеві я відблагодарю за всі Його добродійства для мене? Я підніму Чашу Спасення і прикликчу ім'я Господнє» (Пс. 116, 12–13).

ПАПСЬКІ МОНЕТИ

Перші обігові монети держави Ватикан були доставлені в серпні 1931 року і виплачені кардиналам Курії. У спеціальних шкатулках для зарплати, яка виплачувалася кардиналам кожного місяця, пурпуроносці знаходили невеликий гаманець з цілою низкою нових монет. Там, зокрема, були золота монета номіналом 100 лір, дві срібні монети номіналом 10 і 5 лір відповідно, чотири нікелеві монети номіналом 2 ліри, 1 ліра та 50 і 20 centesimi, а також дві мідні монети номіналом 10 і 5 centesimi відповідно.

Металеві ліри держави Ватикан користувалися у колекціонерів великою популярністю. Той, хто отримував розмінну монету в папській лірі у власних ватиканських магазинах та установах (пошта, аптека або музей), переважно їх не витрачав. Ці монети зазвичай дарувалися родичам або друзям на знак особливої уваги. Крім того, ліри могли бути зібрані в альбоми, як рідкість, і старанно зберігатися, як особлива цінність. На противагу ватиканським поштовим маркам, які в 60-х і на початку 70-х років XX століття стали, на жаль, об'єктом спекуляції серед недобросовісних людей, монети користувалися великою шаную і вважалися коштовними.

Наприкінці 90-х років Європа прийняла єдину валюту – євро. Перед цим Ватикан вже виявляв зацікавленість стосовно приєднання до єдиної європейської валюти і очікував щодо вирішення цього питання рішення комітету ЄС. У грудні 1998 року Європейське Співтовариство принципово надало Ватиканові право створювати власні євро-монети.

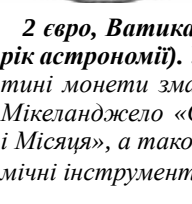
1 січня 1999 року Італія передала свої повноваження з випуску національної валюти Європейському Центральному Банку, і це стало доповненням до «Маастріхтського договору» та до нової валютно-фінансової угоди з Ватиканом. Наприкінці грудня 2000 року відповідну угоду підписали міністри закордонних справ – титулярний архієпископ Жан-Луї Торан від Ватикану та Діно Ламбертіні від Італії.

2 липня 2001 року папа Іван Павло II (1978-2005 рр.) дав згоду на ухвалення закону, згідно з яким з 1 січня 2002 року євровалюта була введена у Ватикані, як єдина в церковній державі. Відповідний текст закону був опублікований в «Acta Apostolicae Sedis» – офіційному листі закону Святого Престолу.

Щорічно Європейський Центробанк спільно з Банком Італійської Республіки обмежує випуск ватиканських монет сумою в 670 тисяч євро. Після смерті Папи Івана Павла II наступні ватиканські монети мали бути випущені на суму в 210.000 євро. Восени 2003 року міністри економіки і фінансів Європейського Співтовариства прийняли угоду, відповідно до якої Ватикан з 2004 року міг випускати євро-монети на суму в мільйон євро. Крім того, Ватикану було надано право випускати євро-монети на суму 300 тис. євро у трьох особливих випадках: коли Святий Престіл є вакантним; початок Святого Року; проведення Собору.

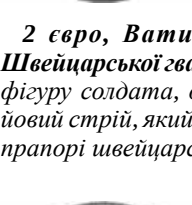
2 євро, Ватикан (75-ліття утворення Держави Ватикан). Вказано схематичне зображення периметра Ватикану, на передньому плані – Собор св.Петра і площа біля собору.

2 євро, Ватикан (Міжнародний рік астрономії). У внутрішній частині монети змальована картина Мікеланджело «Створення Сонця і Місяця», а також деякі астрономічні інструменти.

2 євро, Ватикан (Рік Апостола Павла). Навернення Савла на дорозі до Дамаску (місто видно на задньому плані). Святий, засліплений світлом з піднебіння, падає зі свого коня.

2 євро, Ватикан (500 років Швейцарської гвардії). Зображено фігуру солдата, одягнутого у бойовий стрій, який присягається на прапорі швейцарської гвардії.

2 євро, Ватикан (Міжнародний День Молоді). Зображено Кельнський собор з кометою, що висить над ним. Монету присвячено 20-тому Міжнародному Дню Молоді, що відбувся у Кельні (Німеччина, серпень 2005).

Скільки варте людське життя? Яка ціна нашого життя? Інакше оцінюють його люди, а інакше оцінює його Господь Бог.

Кілька десятиліть тому, коли ще долар мав свою первісну вартість, американський хемік оцінив був вартість хемічних елементів у людині на 98 центів. На його думку, в людському організмі є стільки води, що в ній можна б випрати столовий обрус; із заліза було б сім цвяхів; вапна вистачило б побілити одну стіну в кімнаті; з вуглецю було б 65 олівців; з фосфору – одна пачечка сірників, і кілька ложечок соли. І все те – вартості на 98 центів. Однак постійна інфляція згадану ціну дуже піднесла.

В 1988 році аж три американські комісії,

НЕ УБИВАЙ! ВАРТІСТЬ – ЦІНА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

П'ЯТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Мету»

Нью-Йорку він наїхав на льодяну гору, яка його так ушкодила, що за короткий час він пішов під воду. Тоді згнуло коло однієї тисячі людей, а заледве кількості урятувалося. Були мільйонери, які були готові дати великі мільйони тому, хто був би їм відступив своє місце на рятункових човнах, що їх було замало, щоб помістити всіх пасажирів. Та охочих не було.

В новіших часах медицина так розвинулася, що через трансплантацію органів старається рятувати життя тим, що їм грозить смерть із-за хворого серця, печінки, нирок і т.п. Однак така трансплантація надзвичайно коштовна, бо, напр., трансплантація серця коштує коло 200 тисяч доларів, печінки – понад 200 тисяч. І хоч

взамін за власну душу?» (Мк. 8,36).

НАШІ ОБОВ'ЯЗКИ ВІДНОСНО НАШОГО ЖИТТЯ

Якщо наше життя таке цінне, то які обов'язки маємо щодо нього? Ми обов'язані дбати про утримання життя. Маємо дбати про все, що конче до збереження життя і здоров'я, як пожива, одяг, помешкання. Маємо дбати і про наше здоров'я. Ми обов'язані охороняти всі члени нашого тіла перед тим, що їм шкодить або що руйнує наше здоров'я, як куріння, алкоголь, наркотики, надмірний холод чи надмірне тепло. Ніхто не сміє робити себе калікою.

Без слушної і розумної причини ніхто не сміє виставляти своє життя на будь-яку

небезпеку, напр., для пустої слави чи реклами швидшою понад правила їздою авто і т.п. Однак для благородної і розумної мети наражати своє життя на небезпеку можна, напр., для рятування життя ближніх, в обороні свого життя, в обороні своєї честі, своєї родини або рідного краю і народу.

Ніхто не сміє і не має права добровільно заподіяти смерть собі чи своєму ближньому. Самогубство або вбивство – це найбільший гріх проти п'ятої Божої Заповіді, бо наше життя – це Божі власність, і ніхто не може його самовільно нищити. Тільки один Бог має право до нашого життя і тільки Він один може перетяти нитку нашого життя. Нема такого випадку, де самогубство було б дозволене.

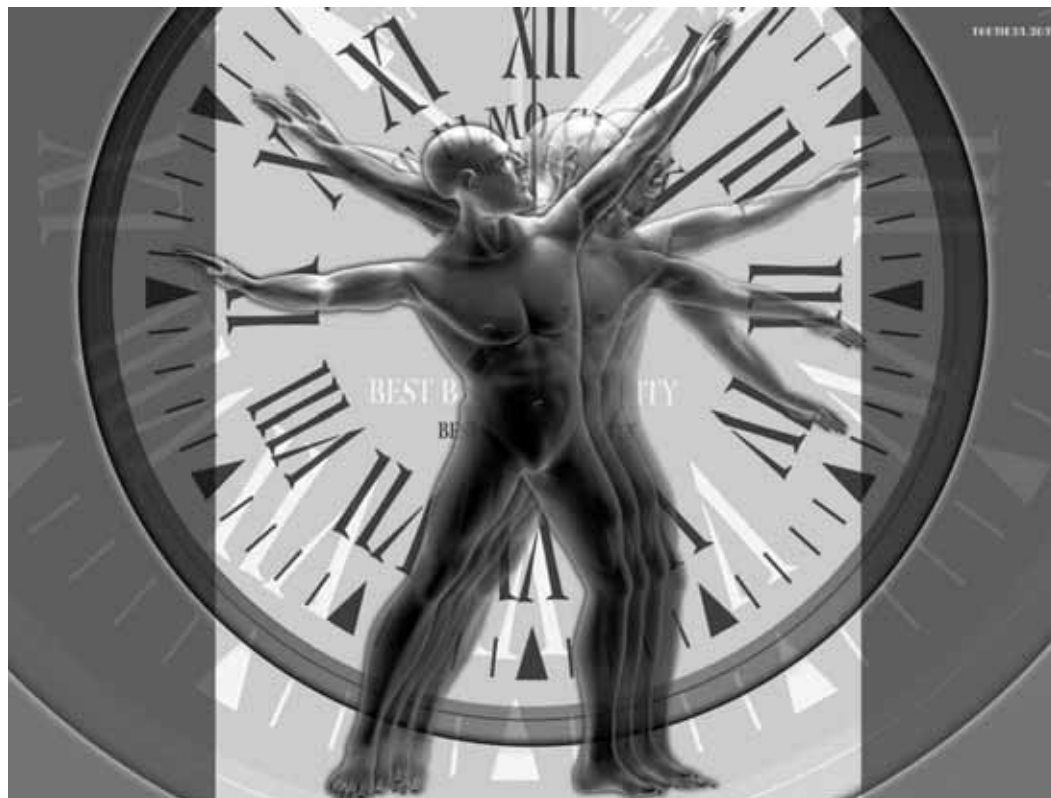
Великим гріхом є також убивство ближнього, бо через те ми позбавляємо його великого скарбу і порушуємо Божу власність. Гріхом великим проти п'ятої Божої Заповіді

є також т.зв. евтанасія, тобто свідоме нищення свого життя, або життя інших за їхньою згодою, із-за тяжкої і невиліковної недуги або великого каліцтва.

Каже статистика, що в Америці щорічно один мільйон людей з різних причин пробує заподіяти собі смерть, а тридцять тисяч гине через самогубство. Понад 250 тисяч американської молоді щорічно пробує накласти руки на себе, а шість тисяч таки цього довершує.

Причиною самогубства звичайно буває брак розуміння вартості й мети життя. «Життя не має для мене вартості», – каже багато самогубців. До самогубства часто веде брак віри в Бога і в Боже Провидіння, брак віри у безсмертність душі та в загробне життя. До самогубства веде також грішне неморальне життя, надмірне вживання алкоголю та різного роду наркотиків.

Так, отже, людське життя – це цінний скарб, Богом нам даний. Наш християнський Катехизм так говорить про мету, для якої Господь Бог створив людину: «Господь Бог створив людину, щоб вона, живучи на цьому світі, користувалася Його добрими та пізнавала Бога, в Нього вірила, Його любила, Його прославляла і виконувала Його святую волю та своїм праведним дочасним життям заслуговувала собі право на вічне, щасливе життя в небесному царстві».

даючи ціну на людське життя під різними оглядами, так його оцінили: перша комісія оцінила людину від один до два мільйони доларів, друга – на сім мільйонів, а третя оцінила його аж на 132 мільйони доларів.

А скільки варте людське життя в Божих очах? Як Господь Бог його оцінює? Як Господь Бог дуже цінить людське життя, то видно з того, що на його сторожі і для його охорони Він поставив окрему Заповідь, що каже: «Не убивай!» Тому на кожній людині спочиває тяжкий обов'язок берегти своє і чуже життя. Тож погляньмо на вартість-ціну нашого життя й наші обов'язки щодо нього.

ВАРТІСТЬ-ЦІНА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

1. Життя – прецінний Божий дар Звідки наше життя? Від Бога! Тільки Господь Бог є джерелом і творцем життя. Від Нього – усяке життя. Наше життя – це дуже цінний талант, Богом нам даний, за який чекає нас велика відповідальність. На світі є багато вартісних речей, але найвартісніша з них – людське життя. Все, що існує довкруги, дане нам Богом якраз для удержання, збереження й охорони нашого життя. Людського життя не можна купити ані продати навіть за найбільшу ціну. Як кожна людина дорожить своїм життям, найкраще пізнати по тому, що у великій небезпеці вона все жертвує, щоб тільки рятувати своє життя.

У квітні 1912 року затонув люксовий корабель «Тітанік» у своїм першому рейсі з Британії до Америки. Недалеко від

така операція болюча й дуже коштовна, то все-таки людина так любить і цінить своє життя, що готова дати й найбільшу ціну, щоб хоч на якийсь час продовжити своє життя.

ЛЮДСЬКЕ СЕРЦЕ – ХРАМ СЯТОГО ДУХА

Через св. Тайну Хрищення ми стаємо Божими дітьми і Божі ласка робить наше серце храмом Святого Духа. Тому св. Апостол Павло навчає: «Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа, який живе у вас? Його ви маєте від Бога, тож уже не належите до себе самих. Ви бо куплені високою ціною! Тож прославляйте Бога у вашому тілі» (I Кор. 6,19-20). А св. Апостол Петро пригадує нам, яку високу ціну дав Христос за наше життя, щоб рятувати нас від вічної смерті й відчинити нам двері неба. «І знайте, – каже він, – не тлінним золотом чи сріблом ви були вибавлені від вашого життя суєтного, яке ви прийняли від батьків ваших, а дорогоцінною кров'ю Христа, непорочного і чистого ягняти» (1 Пет. 1,18-19).

ЛЮДСЬКЕ ТІЛО – МЕШКАННЯ БЕЗСМЕРТНОЇ ДУШІ

Наше життя має ще один цінний скарб, який робить його особливо цінним, а ним є безсмертна душа, що її дав нам Господь Бог на початку нашого життя. Кожна людина створена на Божий образ, що ним є наша безсмертна душа, наділена світлим розумом і свободною волею. Тому Христос, знаючи ціну нашого життя, каже: «Яка користь людині, як цілий світ здобуде, а занапастить власну душу?» (Мат. 16,26), – або: «Що бо людина може дати

(Продовження у наступному числі «Мету»)

ЦЕРКВА НАША – МАТИ НАША

(Закінчення, початок у попередніх числах «Мети»)

Наскільки це було можливо, в церкві проводяться реставраційні і ремонтні роботи. Багато доклалися до цього Миколай Горячий та церковне братство. Мешканці села також не залишалися осторонь.

Та невдовзі налітає хвиля нового релігійного терору – безбожна більшовицька влада запалася закрити церкви на Україні. У цей список потрапляє і церква в Кам'янополі, тож у 1958-60 роках кам'янопільці змушені ходити на Службу Божу до Ямполья (тамтешній парох о. Лишак

до старого. Дружно беруться до впорядкування храму – 30 років ніхто його не прибирав, не ремонтував. Все порозкидано, припало шаром пороху. Багато старих книг лежать на підлозі. Зі стелі повідставали дошки, фанера, підлога прогнила – повний занепад. Очам страшно, але руки зроблять усе. Село дружно взялося оживляти церкву. Кам'янопільські меценати Уляна Савка, Роман Качмар та інші виділили значну суму на відбудову святині. Навколишні громади також допомагали.

У 1989 році обирається нове церковне братство. Серед сестриць – Люба Цалик, Оксана Савка, Марія Піховська, Марія

Чучман, голова «десятки» Петро Маркевич, Степан Карабан, Іван Слоцький, сестриці – Оріся Байда, Леся Інглут, Іра Франчук, Оріся Сус, Ірина Біб, Люба Верста, Ліда Грицько. Організовується новий церковний хор, в якому задіяні Люба Мишель, Ірина Франчук, Оріся Сус, Леся Інглут, Андрій Інглут, Мирося Курило, Василь Курило, Степан Вічурка, Володимир Мельник, Марія Мельник, Дарія Стефанюк, Надя Сернецька. Оформляється документація на володіння храмом.

Активно працюють та заохочують інших для відновлення своєї церкви М.Чучман та П.Маркевич. Зварюють гарну металеву браму та зводять огорожу зі сторони дороги. Під керівництвом П.Маркевича розчищається дорога і наводиться порядок на цвинтарі, біля церкви зрізають

Так виглядала стара церква.

Відновлена дерев'яна церква.

підписав православ'є, але через кілька років відкликав свій підпис, після чого загадково помер в автобусі).

Тим часом молодь Кам'янополя продовжує збиратися на Великодні свята на гаївки біля своєї церкви. Маївка відправляється вже біля зачинених дверей. Цікавий факт переказують старожителі села: коли голова сільради Онишак приїхав забирати ключі від церкви, збіглися люди – старші жінки (зокрема, Зофія Карабан, Катерина Франчук, Стефа Никіра, Ольга Сеньків та ін.) і відібрали в голови ключ. Та після виклику до сільради та низки погроз ключ довелося таки віддати, і церква на довгих 30 років замовкає. Проте міцні християнські традиції продовжують проявлятися навіть під час заборони – на Різдвяні свята колядники відкрито ходять з колядою, а в 1961 році відроджується вертеп (М.Цалик, Ярослав Іванишин, Мирон Качмар, М.Брода, Мар'ян Франчук, Володимир Кріль, Роман Дзюбик). Кожного року на Великдень молодь виводить під церквою гаївки. Народ продовжує святкувати на зло ворогам. Партійні органи переслідують, забороняють дітям ходити з колядою та освячувати паски, чатують під церквою...

Так церква і село дожили до 1989 року, коли більшовицька держава почала розвалюватися. Проголошується Акт незалежності України. Голова сільради Степан Островський віддає ключі Михайлу Савці. Відкриваємо нашу церкву в Кам'янополі. Б'ють дзвони! Велика радість в селі. Всі поспішають до церкви – від молодого

Фіалковська, Світлана Гунда, Іванка Лата, серед старших братів – Омелян Франчук, Микола Цалик, Михайло Савка. Керує усім священник Іван Тимків. Громада дружно упорядковує свою церкву після 30-літнього закриття. Дівчата впорядковують квітники, наводять порядок на церковному подвір'ї, прибирають церкву всередині.

І ось після багатолітнього мовчання церква в Кам'янополі переживає ніби друге своє народження. Перша свята Літургія... Знову хрестимо тут дітей, вінчаємо, хоронимо. Празник у селі нарешті знову в своїй церкві. На празник 11 вересня прибуло багато гостей, духовенства.

Свято 1000-ліття Хрищення України також святкуємо у своєму храмі. Він іще під московським православ'єм, але вже не довго.

1991 року повертаємося знову до своєї рідної Греко-католицької Церкви. Кожної неділі і в свята відправляється Служба Божа. Люди задоволені, що мають можливість висповідатися, помолитися. Церковне життя набирає обертів. Один одного змінюють священники – о. Іван Тимків, о. Володимир Пиж, о. Михайло Стахнів, о. Зеновій Роман, о. Роман Котлінський.

Тривають ремонтно-реставраційні роботи. Зводимо головний та два бічні вівтарі (майстер Іван Підгурський з Ямполья), замінюємо підлогу, розширюємо хори (майстри Володимир Підгурський, Степан Савка, Ілько Швець, Степан Мельник та інші). Електрику проводить Петро Сус.

Приходить нове братство – Мирон

старі дерева. Чимало праці та часу вкладають С.Карабан, М.Чучман, І.Слоцький. Зовні церква оббивається новим ґонтом. Довкола церкви постає нова огорожа, кладеться плитка на сходи, промощується гарна доріжка через ціле церковне подвір'я. Поступово храм набуває нового привабливого вигляду. Поза тим, у січні 2008 року виходить перший номер газети «Християнський вісник» з публікацією про історію церкви в с. Камінопіль та історію самого села.

24 серпня 2008 року святкуємо День незалежності за участю отця-екзорциста Василя Вороновського. Відправляється урочиста Служба Божа, читання молитов на оздоровлення, сповідь бажаючих, чин Великого водосвяття. Прибуло багато людей з навколишніх сіл. Отець Вороновський освятив місце і тимчасовий хрест на Чуповій горі, де буде споруджено пам'ятник Борцям за волю України, Січовим Стрільцям та воїнам УГА.

14 вересня 2008 року церкву в Кам'янополі відвідали представники греко-католицької громади с. Мразниці (м. Борислав). Отець Миколай Пишкович разом з церковним братством і хором спільно з нами помолилися та відправили молебен. Дуже зворушливою була зустріч мразничан з церквою їхніх дідів і батьків через 80 років.

Мирослав БРОДА

ПОДВИГ ПІД «ПЕРШИМ» БОЛЬШЕВИКАМИ

Історики та свідомі українська громада неохоче заглядають в нетрі дволітнього панування більшовизму в Галичині у 1939-1940 роках. Мабуть, через те, що тодішня галицька еліта виявила свою неосвіченість щодо мети та методів діянь большевицької Росії, котра представляла себе як союз народів – СССР, а також викрила свою неспроможність від самого початку сталінського вторгнення організувати бодай мінімальний опір населення новоявленим окупантам. І це не дивно, бо у філософії тодішньої галицької еліти релігійна складова була надто мізерною, а носіїв войовничого атеїзму з Росії розглядали як союзників у визволенні з-під ярма польських окупантів.

Але був і просвіт у тому політичному паралічі. Був і подвиг, якому в той час не було рівних. Про нього найліпше хіба розкаже головна діюча особа – тодішній ігумен отців-редемптористів в місті Станіславові (тепер – Івано-Франківськ), а нині блаженний священномученик Василь Величковський:

«В 1940 р. місцеві совєтські власті хотіли вигнати нас з монастиря і зайняти дім для влади. Ми повідомили про це людей. За кілька днів дівчата і жінки з Братства Матері Божої Неустанної Помочі зібрали кілька тисяч підписів під протестом проти вигнання наших отців і віднесли ці підписи до головного прокурора, а на вулиці чекала маса людей на вислід. Прокурор прочитав ту жалобу і сказав: «Ваші слова і підписи нас не зворушують, ідіть геть!» А дівчата відповіли: «А кров – також вас не зворушить. Бо коли рушите наших отців, тоді – гляньте на вулицю, ось той нарід, тисячі людей, ми всі кинемося – кров дамо і не допустимо...» Прокурор відповів: «Ну, йдіть, ніхто не рушить ваших отців, я тільки так жартував». І так ми були тимчасово в безпеці.

Прийшов час празника Божої Матері Неустанної Помочі. Люди були втішені, бо я запевнив їх, що празник буде, як завжди. Кілька днів перед тим єпископ Григорій Хомишин сказав мені, щоб не робити процесії через місто, бо то небезпечно. Я відповів, що погоджусь; тільки коли люди спитають, я відповім, що це – на розпорядження єпископа. Єпископ не згодився. Тоді я сказав, що сам особисто не маю прав скасовувати звичаї в Богослужбах і брати на себе відповідальність перед настоятелями і народом.

...День празника. Гарна погода. Маса народу (біля двадцяти тисяч) наповнили велику площу перед монастирем. Служба Божа надворі, на площі. Після Служби Божої сформований похід, процесія; много хоругв, ікону Божої Матері Неустанної Помочі на ношах високо несли священники, і сам Ісус Євхаристійний в Монстранції під балдахіном. На хоругвах – блакитно-жовті ленти, і в хлопців з Братства Матері Божої Неустанної Помочі, що пильнують за порядком, мають синьо-жовті опаски на руках. Весь нарід повною груддю співає пісні в честь Ісуса і Марії, великий підйом духа. Похід іде довгими вулицями кругом осередка міста. По обох сторонах вулиць «совєтські люди», старі – хрестяться зі слезами в очах, молоді і військові, з широко отвореними очима, з великим подивом. Сей похід – кричуча проповідь Самого Ісуса, що йде в Найсвятішій Тайні Євхаристії, й велике благословення Богородиці Неустанної Помочі! Похід іде широко, серединою вулиці, над'їжджаючи військові авта мусять завертати. Я йшов в епітрахилі, пильнуючи порядок. Аж ось при кінці першої вулиці шум, я вже там. Велике авто енкаведистів (сам обласний начальник НКВД, як ми пізніше довідалися) пхалося назустріч походу, щоб пробити і, може, здеформувати похід, зробити замішання. Я крикнув до впорядників, хлопці стали муром перед машиною, а їх постава говорила: «Хіба через наші трупи». Один вдарив кулаком по склі коло шопера, ще хвиля... відкрилися двері і впорядник зник в авті (силою втягнули його); авто завернуло й шезло. На страшне обурення народу хлопця випустили – не пам'ятаю, чи того ввечорі, чи вранці.

Похід прийшов на площу. Я промовив торжественну проповідь про переможну силу Ісуса й Марії. Нарід довго не розходився, хоча все скінчилось; наче застиг в молитовнім екстазі. Я дякував Богові і сказав собі: за це варто було взяти відповідальність на себе, піти на риск і життя дати!»

Далі ігумен Василь Величковський розповідає, як його викликали і залякували чиновники совєтської репресивної машини, і як цього разу все обійшлося без покарання. Але то – вже інша історія (див. книжку «Василь Всеволод Величковський Ч.Н.І., єпископ-ісповідник»).

Ця унікальна героїчна подія із далекого 21 вересня тривожного 1940-го року свідчить про те, наскільки Церква й Віра наших предків у важкі часи були здатні підносити моральний дух і патріотичний запал народу. Ця подія повторилася походами за свободою Греко-Католицької Церкви у вересні 1989 року у Львові та в різних містах і селах України, виплеснулася на площі і вул. Арбат у Москві, заявляючи цілому світові й атеїстичній владі, що Церква жива, що не можна знищити Віру. А сьогодні, коли відзначили вже 20 років виходу УГКЦ на волю, дякуємо Господу Богу і Пресвятій Богородиці Неустанної Помочі за вислухані молитви. І берім на своє озброєння рішучу поставу та велике довіря до Господа в обстоюванні Свободи і Віри. І пам'ятаймо, що патріотизм без щирої релігійної начинки – порожня бочка, що даремно гуде.

К.ПЕТРИШИН

Періодично навіть церковні ієрархи вносять замішання у голови віруючих щодо дати святкування Різдва Христового. Останнім в цьому сенсі вирізнявся архієпископ Кентерберійський Роуен Уїльямс: виступаючи по Бі-Бі-Сі, він назвав події, пов'язані з появою немовляти Ісуса на світ, не більше, ніж легендою.

Доктор Роуен Уїльямс – авторитет як у Великобританії, так і у світі взагалі. Він – предстоятель Англіканської церкви. І абсолютно не зрозуміло, навіщо йому знадобилося зазіхати на засадничі устої.

Католицький народ вже якось звикся відзначати Різдво 25 грудня. Православні святкують 7 січня, тобто за старим стилем. Як сказано в Євангелії від Луки, Марія, будучи вагітною, прийшла до міста Вифлеєм. «І народила Сина свого первістка, і сповила Його, і поклала Його в ясла, тому що не було їм місця в готелі».

Архієпископ Кентерберійський же заявив, що «докази існування волхвів практично відсутні». Не факт і те, що вони приходили утрюх. За його словами, єдина згадка про мудреців зі Сходу зустрічається в Євангелії від Матея. Але й там опис дуже туманний.

— У Євангелії від Матея говориться, — пояснив доктор Уїльямс, — що вони були зіздарями, мудрецами, священнослужителями звідкись із-за меж Римської імперії. От і все. Це дуже подібне на легенду.

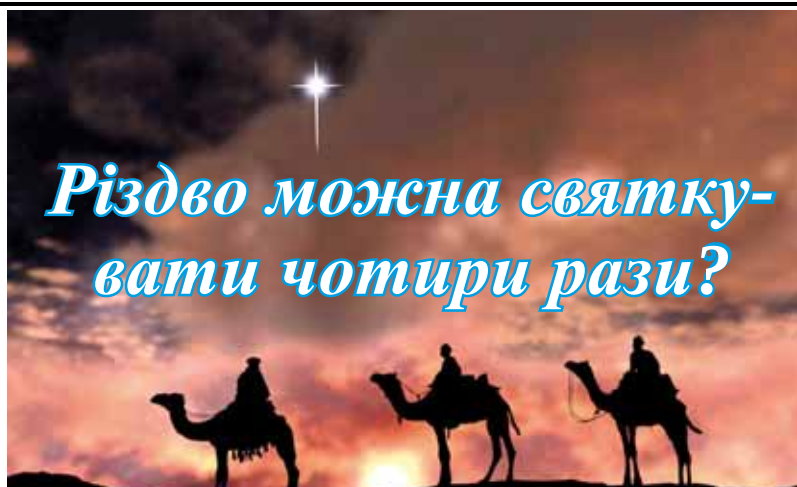
Насправді архієпископ тут трохи перекутив, адже у згаданому Євангелії сказано: «Пришли до Єрусалиму волхви (мудреці) зі Сходу». І це вже протягом багатьох століть не є приводом для сумнівів.

Як пише англійська «The Telegraph», Уїльямс розвіяв також і інші деталі різдвяної історії, додавши, що, можливо, у стайні не було ослів і волів. А популярні листівки, на яких зображено Діву Марію, що вколює немовлятку Ісуса в оточенні пастухів і мудреців, недостовірні.

А під кінець доктор Уїльямс зауважив, що, можливо, Ісус народився зовсім не в грудні. Іншими словами, люди святкують цю подію не у той час.

Архієпископ, очевидно, перевіряв таким чином міцність віри своєї пастви. І, можливо, навіть не здогадувався, що його одкровення здатні розпалити давні суперечки про справжній час народження Ісуса. У Біблії ж дата не вказана: там — лише одні натяки.

Заповітне число і рік почали шукати вже в перші століття нашої ери. Античні учені, вдаючись до складних обчислень, отримували дуже різні результати — від 8-го року до нашої ери до 6-го року нашої (за новим літочисленням). Врешті

усіх влаштувала дата — 1 рік н.е. Її «визначив» один із папських архіваріусів Діонісій Малий у 525 році. Своє роз'яснення з приводу дати 25 грудня дав і святий Іван Золотустий: мовляв, можна визначити, що Іван Предтеча був зачатий 23 вересня; на шостий місяць після цього відбулося Благовіщення Діві Марії про непорочне зачаття, яке, у свою чергу, сталося 25 березня. А через дев'ять місяців — 25 грудня — народився Ісус Христос.

Проте деякі історики запевняють, що справа виглядала інакше, і наводять аргумент, що лише у 354 році з'являється перша згадка про святкування Різдва Христового саме 25 грудня — в день зимового сонцестояння, коли світило «повертає» із зими на літо. І є гіпотеза, що свято це було введене Церквою для того, щоб витіснити язичеські торжества, присвячені народженню непереможного бога-сонця, які припадали на той же час.

І все ж натяки на дату народження Христа, які містяться в Біблії, не дають спокою сучасним ученим. Зі священних текстів відомо: «У ті дні вийшло від кесаря Августа веління провести перепис по всій землі. Цей перепис був першим в правління Квірїнія Сирією» (Лука). Власне, заради «встання на облік» Марія і пішла до Вифлеєму, де й народила. Матей підтверджує, що «Ісус народився у Вифлеємі», і додає: «...у дні царя Ірода».

Десятки фахівців проаналізували всі відомі джерела зі згадками, хто, де і коли правив та переписував. Проте, керуючись лише інформацією про історичних осіб, зійтися на якийсь один дати не вдалося: виходив розкид від 12-го року до нашої ери до 4-го року нашої.

Тоді за справу взялися астрономи. Адже волхви говорили, що «бачили зірку Його на Сході». «І ця зірка йшла перед ними, аж нарешті прийшла і зупинилася над місцем, де було Немовля» (Матей). Це — знаменита «дороговказна зірка» (вона ж — вифлеємська), символ якої нині прикрашає різдвяні ялинки.

Можна припустити, що волхви спостерігали за якоюсь реальною астрономічною подією. На роль

«зірки» після довгих суперечок науковий світ відібрав комету Галлея. Фахівці відшукали і надійніші джерела — наприклад, спостереження древньокитайського астронома Ма Туан Ліна. З них виходило, комета Галлея вперше з'явилася на земному небозводі 26 серпня 12-го року до нашої ери. Виходить, що і Різдво необхідно «пересунути».

Комету цю було видно вранці в сузір'ї Близнюків, і рухалася вона до кордону сузір'їв Лева і Діви. На 13-й день комету можна було спостерігати ввечері. Потім вона обігнула Чумацький Шлях і подалася на південь. Тобто спостерігати за нею можна було протягом 63 днів. Але це — аж ніяк не до грудня.

Волхви, імовірно, прямували до Юдейського царства з сусіднього — Набатей. І рухалися увесь час на захід. «Зірка» (вона ж — комета) йшла ніби перед ними — з півночі на південь. Не зрозуміло, правда, як виникла ілюзія, що вона зупинилася. Але сталося це у Вифлеємі Галилейському. Там волхви і знайшли, ймовірно, єдину сім'ю, в якій був новонароджений. Ним виявився Ісус.

З сучасних розрахунків виходить, що в сузір'я Лева комета увійшла в перших числах вересня і попрямувала до зірки Регул — «Маленького царя». Тоді-то, на думку учених, волхви і помітили її в передсвітанкові години на східній стороні небозводу. А оскільки сузір'я Лева пов'язували з іменами Юди та його «коліна», то появу тут нової зірки, та ще й поряд з Регулом, можна було розцінити як знамення про народження нового «царя юдейського».

Проте 7 вересня комета вже вийшла з сузір'я Лева. Отже, роблять висновок фахівці, Ісус повинен був народитися десь між першим і сьомим числами вересня.

Виглядає, що архієпископ Кентерберійський вірив саме в це. Проте навряд чи решта світу виявиться готовим приєднатися до нього. Втім, можливо, і настане колись час, коли ми станемо святкувати Різдво у вересні — по-науковому. Або навіть чотири рази на рік — по двічі за новим і за старим стилями.

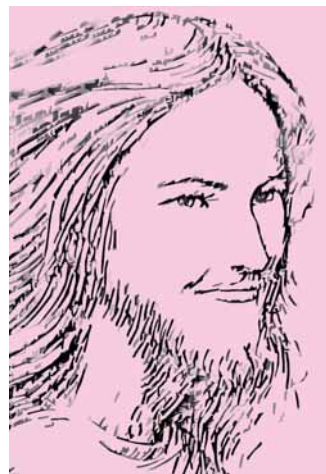
«Комсомольська правда»

Вітаємо Ювілярів! У лютому святкують ювілей:

35-річчя священства — о. Степан Кашук (23.02)
30-річчя священства — о. Ростислав Процюк (10.02)
30-річчя священства — о. Михайло Коваль (15.02)
20-річчя священства — о. Богдан Пушкар (15.02)
15-річчя священства — о. Юрій Воловецький (15.02)
15-річчя священства — о. Роман Височанський (15.02)
15-річчя священства — о. Андрій Литвин (15.02)
15-річчя священства — о. Роман Гринер (15.02)
15-річчя священства — о. Василь Милькус (15.02)
15-річчя священства — о. Василь Ковальчук (15.02)

70-річчя уродин — о. Микола Кушнір (12.02)
70-річчя уродин — о. Зіновій Павлиш (22.02)
50-річчя уродин — о. Іван Галімурка (01.02)
45-річчя уродин — о. Мирослав Притула (02.02)
30-річчя уродин — о. Олег Пігій (22.02)

ІСУС КЛИЧЕ ТЕБЕ!

"Я полюбив Тебе відвічною любов'ю, тим і зберіг для Тебе мою ласку." (Ср. 31,3)

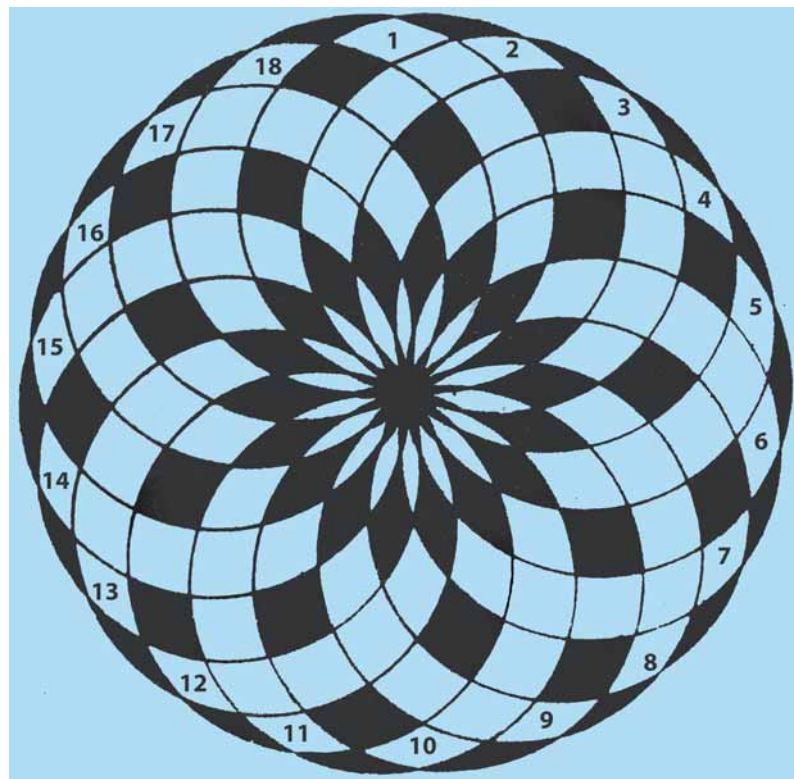
У ПЕРШУ НЕДІЛЮ МІСЯЦЯ

При монастирі Сестер Катежиток св. Анни відбуваються духовні зустрічі для дівчат віком від 17 до 30 років, які думають про вибір свого майбутнього.

Чекаємо на тебе за адресою: м. Львів — смт. Брюховичі, вул. Широка, 4а.

Просимо звертатися за телефонами:
234-63-44 с. Агнета,
096-43-035-78 с. Вікторія.

Кругословиця «Релігійна»

1. Празник Світлого Воскресіння Христа. 2. Своєрідна форма відносин між Богом і людьми. 3. Хліб, освячуваний на Пасху, роздається в суботу Світлої Неділі. 4. І гордість, і лакомство, і нечистота, і заздрість, і неуміреність, і гнів, і лінивість. 5. Містечко, на дорозі до якого Ісус являється двом учням. 6. Підвищене місце в храмі, звідки читаються проповіді. 7. Одна з одяг Ісуса, яку вояки поділили (з допомогою жереба) після Його розп'яття. 8. З отого слова починається щоденна молитва християн до Бога. 9. Фальшива віра. 10. Сяйво навколо голови святого, символ святості й божества. 11. Частина пісні, що визначає глас канону. 12. Символ християнства. 13. Головний убір вищого духовництва Церкви. 14. Святкове зібрання визначних священнослужителів під керівництвом єпископа. 15. Пророк, який написав книгу про гнів Божий і кару на Ізраїль і про майбутнього месію. 16. Триарусний головний убір Папи Римського. 17. Друга книга Мойсеєва. 18. Богослужбові пісні і молитви для особливих родів святих.

Склав Богдан ЛАДАНАЙ

Відповіді на міні-кресворд «Різдвяний» («Мета» число 1/60, січень)

Ліва сторона: 1. Зоря. 2. Яків. 3. Ліза. 4. Вода. 5. Савл. 6. Ірод. 7. Шлюб. 8. Небо.

Права сторона: 9. Чехи. 10. Чорт. 11. Асир. 12. Піст. 13. Кутя. 14. Амос. 15. Діва. 16. Осел.

Львівська середня спеціалізована музична школа-інтернат імені С. Крушельницької запрошує талановиту молодь

Наша школа єдина в західній частині України, яка виконує державне замовлення з професійної підготовки музично обдарованої молоді 9 областей України, заклад унікальний, оскільки шкільного спрямування в Україні є лише чотири.

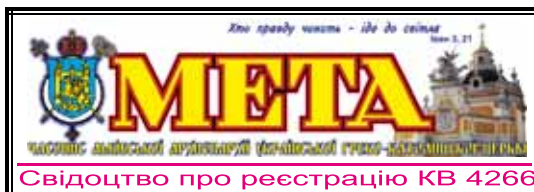
Зараз у школі навчається 430 учнів, у тому числі 123 з яких проживає у інтернаті, оскільки вони не є мешканцями Львова. Серед учасників навчального процесу понад 120 лауреатів Міжнародних та всеукраїнських конкурсів, 6 Президентських та 2 державних стипендіатів.

Серед випускників школи — всесвітньо відомі музиканти — Олег Криса, Юрій Башмет, Олександр Слободяник, Богдан Котирович, Лідія Шутко, Віктор Єресько, Назарій Пилатюк, Юрій Хвостов, Анна Савицька та багато інших.

Професійно музикою можуть займатися тільки діти, які обдаровані талантом абсолютного слуху та даром до музикування. Багато талановитих дітей проживає за межами Львова і їм невідомо про існування нашого закладу, це призводить до того, що ці обдаровані діти не мають змоги розвивати свої здібності, які подаровані Богом, та бути зарахованими до лав учнів нашої школи, а в майбутньому стати музикантами світової слави.

За довідками звертатися:

УКРАЇНА. 79005. Львів-5, вул. Зелена, 10, тел. і факс: (032) 276-24-12, 276-24-13, 276-24-11

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор Святослав СМУК,
більдредатор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «Мета» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.